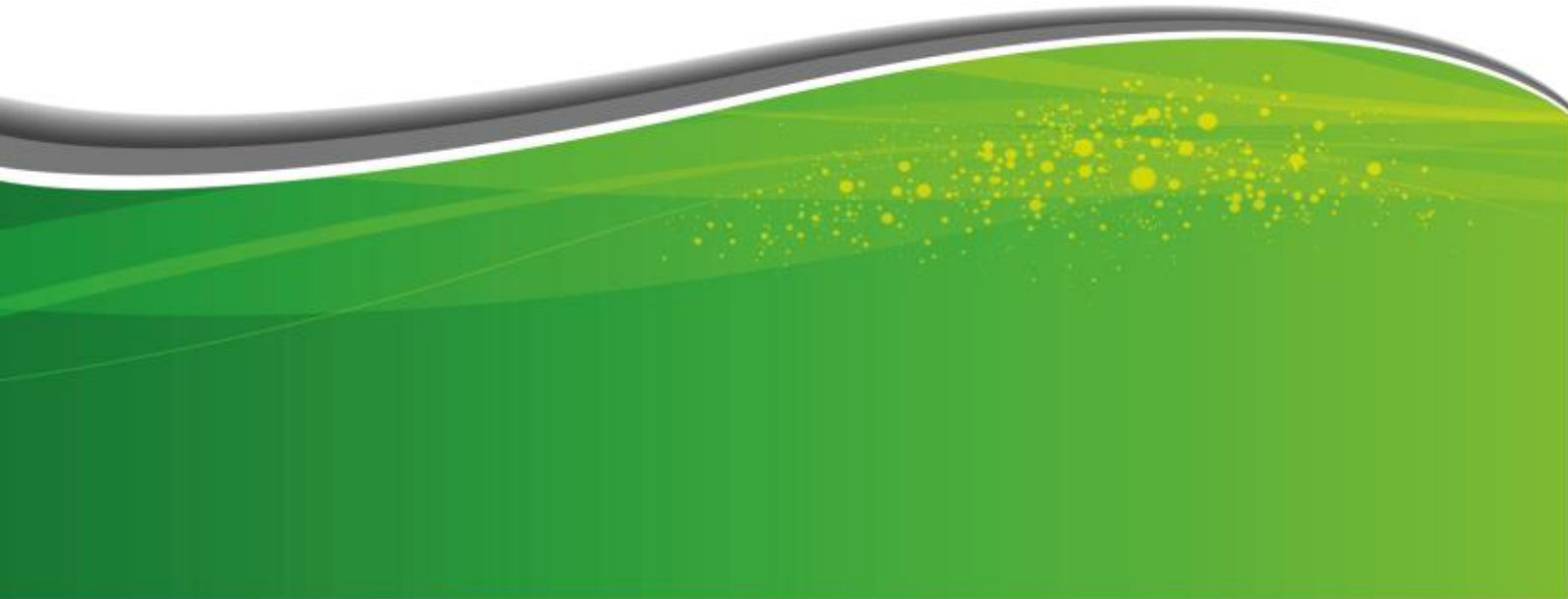

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE "TRAIAN" CRAIOVA

ZBOR INFINIT

NR. 8 – FEBRUARIE 2025

**REVISTA ȘCOLARĂ
„ZBOR INFINIT”**

Editor: Școala Gimnazială „Traian” Craiova

Str. Principatele Unite, Nr. 7, 200138

Craiova, Dolj, România

Tel : +40 251599561

E-mail: contact@scoala-traian.ro

Website: www.scoala-traian.ro

www.facebook.com/scoalatraiancv

Cod de identificare ISSN și ISSN-L/înregistrarea Bibliotecii Naționale a României:

Zbor infinit (Online) = ISSN 2559 - 0324

ISSN-L 2559 - 0324

Redactori-șefi:

Miruna Dragomir, clasa a VII-a C

Natalia Tudorache, clasa a VII-a D

Colectivul de redacție:

1. Ana Cristea, clasa a VI-a E	24. Maia-Nicol Călin, clasa a IV-a D
2. Anastasia Moțățeanu, clasa a VI-a A	25. Mara Scarlat, clasa a VIII-a E
3. Andreea Amira Chilafu, clasa a III-a E	26. Maria Rebeca Burtea, clasa a VII-a A
4. Andrei Giubega, clasa a III-a F	27. Marie-Helene Kassandra Stoica, clasa a V-a C
5. Antonia Mierlă, clasa a VI-a F	28. Mălina Ungureanu, clasa a VII-a C
6. Antonia-Elena Irimiea, clasa a V-a B	29. Miruna Andreea Manda, clasa a IV-a A
7. Bianca Lungu, clasa a VIII-a B	30. Miruna Dragomir, clasa a VII-a C
8. Cătălina Coman, clasa a VI-a E	31. Natalia Elena Tudorache, clasa a VII-a D
9. Cristiana Maria Vîrtosu, clasa a VII-a B	32. Patrick Andrei Popescu, clasa a IV-a D
10. David Cercel, clasa a VII-a A	33. Pavel Dinu, clasa a IV-a A
11. David Ungureanu, clasa a VI-a B	34. Radu Andrei Florica, clasa I A
12. Diana Maria Stuparu, clasa I F	35. Radu Mihai Sorescu, clasa a VI-a F
13. Eduard Mîrșu, clasa a VII-a A	36. Radu-Ștefan Neghină, clasa a IV-a D
14. Flavia Mădălina Leu, absolvent, promoția 2021	37. Raisa Ciolacu, clasa a VIII-a E
15. George Cătălin Handro clasa a III-a B	38. Riana Badea, absolvent, promoția 2024
16. Ioana Sofia Rizea, clasa a IV-a A	39. Robert Păun, clasa a II-a D
17. Ilinca Natalia Popescu, clasa a VI-a B	40. Roberta Tîrîș, clasa a VII-a A
18. Ioana Ariana Sanda, clasa a IV-a D	41. Sofia Nițu, clasa a VII-a
19. Ioana Nadolu, clasa a VI-a E	42. Sophia Coșerean, clasa a VI-a C
20. Irena Nedelcu, absolvent, promoția 2022	43. Sophia Turea, clasa a VI-a A
21. Iris Evora Florescu, clasa a V-a B	44. Ștefania Ilie, clasa a VIII-a E
22. Iulia Radu, clasa a VIII-a C	45. Teodora Constantinescu, clasa a VII-a
23. Maia-Gabriela Păun Oprescu, clasa a VIII-a A	

Profesori coordonatori:

Nadia Șutelcă

Mariana Mirea

CUPRINS

I. INTRODUCERE	4
ÎN ZBORUL CUNOAȘTERII.....	4
ARIPILE DESTINULUI.....	5
II. ATELIER LITERAR.....	6
2.1. Ș-AM ÎNCĂLECAT PE-O ȘA ȘI VĂ POVESTIM AȘA	6
ATENȚIE! CÂINE LA APĂ!	6
BĂTRÂNUL ȘI MAREA	6
CANTEMIR ȘI SPIRITUL FLORII DE CIREȘ	7
CREDEAM CĂ LUMEA M-A UITAT.....	8
O FLOARE UNICĂ	10
ÎN VIZITĂ LA MUZEU.....	10
UN MOMENT NEAȘTEPTAT	11
ȚONȚONEL ȘI AVENTURA SA	12
EXCURSIE CU TRENUL.....	13
VACANȚA DE VARĂ	16
PRIMUL MOȘ CRĂCIUN	17
CEA MAI SIMPLĂ TEMĂ	18
O AVENTURĂ CU TREI PE UN COLAC	19
2.2. DIN SLOVE ADUNATE, VERSURI NOI CREĂM ȘI VĂ RECITĂM	20
VIAȚA ÎN PAȘI DE DANS	20
DOAR O EXPERIENȚĂ.....	21
DOAMNA DE ROMÂNĂ	21
DACĂ M-AȘ FACE.....	22
ECOUL UNEI IUBIRI PIERDUTE	22
GÂNDURI.....	24
MÂNDRU CĂ SUNT ROMÂN	24
SCRISOARE PENTRU ȚARA MEA	25
LEGĂTURI SFINTE SUB TAINICUL FILEU	25
AMINTIRI DIN MUNȚI	27
PRIETENIA.....	28
PE O PLAJĂ DIN CÂNCUN.....	29
MOTĂNELUL DE LA CINCI	29
CARTIERUL CU PISICI	30
TENIS DE MASĂ	30
SURIOARA MEA DRAGĂ.....	31
POVESTEA LUI MOȘ CRĂCIUN	31
IARNA	32
IARNA.....	33
ZIUA MAMEI.....	33
ȘCOALA NOASTRĂ	34
ÎNTÂMPĂRILE PRIMĂVERII	35
SFÂRȘIT DE AN ȘCOLAR	36
III. „TRAIAN” ÎN GURA PRESEI.....	37
ȘTIINȚA, ÎNTÂMPINATĂ CU ENTUZIASM LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TRAIAN”	37
ZIUA INTERNAȚIONALĂ A NONVIOLENȚEI ÎN ȘCOALĂ	39
OAMENI CARE ÎNSPIRĂ VIITORUL - ÎNVĂȚĂTOAREA LOREDANA DUCU - GHIDUL ELEVILOR SPRE SUCCES	40
DOAMNA MIHAELA.....	45

IV. TOT NOI, DINCOLO DE CLASĂ	48
15 IANUARIE - 175 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI MIHAI EMINESCU	48
CUM MI-AM DESCOPERIT PASIUNEA PENTRU BASCHET	49
23 IANUARIE 2025 - ZIUA INTERNAȚIONALĂ A SCRISULUI DE MÂNĂ.....	49
PASIUNEA MEA	50
ȘTIAȚI CĂ.....	51
WER IST DAS ?	51
PICTURĂ PE PÂNZĂ „TĂRÂMURI FANTASTICE”	52
IV. GÂNDURI, VISURI, REUȘITE	53
DIN CE-AM DEDUS.....	53
ACASĂ	54
UN SUFLET DE COPIL	55
NOËL DANS LE MONDE FRANCOPHONE.....	56
LIMBA ENGLEZĂ - DRUMUL CĂTRE CUNOAȘTERE	57
SPEAK OUT	58

TRAIAIAN

I. INTRODUCERE

În zborul cunoașterii...

Miruna Dragomir, clasa a VII-a C

Redactor-șef

Este o mare bucurie să vă prezentăm acest număr al revistei **Zbor Infinit**, dedicat celor mai recente evenimente și realizări importante din viața școlii noastre.

Prin creațiile lor originale, literare și artistice, regăsite în aceste pagini, copiii de la „Traian” demonstrează nu doar cunoștințe literare, ci și creativitate, talent și pasiune pentru literatură și poezie.

De ziua *Luceafărului Poeziei Românești*, activitățile desfășurate la școală au lăsat o emoție puternică în sufletele elevilor, oferindu-le o oportunitate unică de a înțelege mai bine opera marelui poet național, Mihai Eminescu.

Totodată, în acest număr, se regăsesc activitățile și proiectele desfășurate de elevii școlii noastre de *Ziua Internațională a Scrisului de Mână*, eveniment care reamintește de frumusețea, unicitatea și importanța acestei activități în era digitală.

Ziua Internațională a Nonviolentei în Școală ne-a oferit prilejul să ne reamintim cu toții că e nevoie de educație în armonie, toleranță, solidaritate, respect pentru drepturile omului, nonviolență și pace.

Vizita pe care echipa de fotbal Universitatea Craiova a făcut-o școlii noastre ne-a oferit un prilej de bucurie și un moment de reflecție asupra cheii succesului.

Vă invităm să răsfoiți paginile acestei ediții și să descoperiți poveștile care dau viață școlii noastre, realizările extraordinare ale elevilor și profesorilor noștri și momentele deosebite care ne unesc. Fiecare articol, fiecare proiect și fiecare poveste de succes merită să fie citite și apreciate. În speranța că veți găsi inspirație în aceste rânduri, vă dorim lectură plăcută și vă mulțumim că sunteți alături de noi în acest zbor al cunoașterii!

Aripile destinului

Natalia Elena Tudorache, clasa a VII-a D

Redactor-șef

Bine v-am regăsit, dragi cititori ai revistei „Zbor infinit”!

Cu inimi pline de speranță și privirile îndreptate spre cer, ne întoarcem cu acest număr al revistei, un număr mult așteptat și cu adevărat dorit. A fost o așteptare nerăbdătoare, o promisiune nespusă că ceea ce urmează să descoperim aici este mai mult decât o simplă pagină întoarsă – este o nouă etapă din călătoria noastră comună, o oportunitate de a ne regăsi și redescoperi împreună. Fiecare cuvânt care prinde formă în acest număr este o invitație de a visa mai departe, de a ne înălța dincolo de limitele proprii, de a îmbrățișa misterul călătoriei ce urmează.

Școala Gimnazială „Traian” nu este doar un loc în care învățăm, ci și un sanctuar al visurilor ce prind viață, un loc unde fiecare zi ne aduce mai aproape de ceea ce suntem cu adevărat, de ceea ce visăm să devenim. Aici, nu există „nu pot”. Aici, fiecare pas pe care îl facem este o promisiune făcută nouă înșine, un pas către necunoscut, un pas către cea mai bună versiune a noastră. Școala noastră este locul în care visurile nu au margini, iar zborul nostru este nelimitat.

În paginile acestui număr, veți descoperi nu doar poveștile celor care au excelat în competiții, ci și ale celor care au ales să zboare în tăcere, fără zgomot, dar cu o voință de fier, depășind orice obstacol, oricât de mare ar fi fost. Acești colegi ai noștri, prin munca nevăzută și sacrificiile invizibile, ne-au arătat că imposibilul este doar o iluzie ce așteaptă să fie transformată în realitate.

Însă, în această călătorie a devenirii noastre, adevărata magie nu stă în trofee sau medalii, ci în acele momente liniștite, în acele clipe când, privindu-ne unii pe alții, înțelegem că zborul nostru este pe cale de a deveni nelimitat. Pasiunea care trăiește în fiecare dintre noi nu se poate măsura în cuvinte, nici în realizări exterioare. Ea este tăcută, dar profundă, trăind în colțurile cele mai ascunse ale ființei noastre, gata să prindă aripi și să ne ducă în direcții nebănuite.

Acest număr al revistei este o fereastră larg deschisă către ceea ce vom deveni, o promisiune că tot ceea ce urmează să trăim este plin de posibilități nelimitate. Însă, ceea ce se află dincolo de aceste pagini rămâne un mister fascinant, un mister care așteaptă să fie descoperit. Pentru că, în acest loc, totul este posibil. Aici, cerul nu este o limită, ci un început – iar zborul nostru, cu fiecare vis împlinit, cu fiecare pas făcut, abia acum își găsește adevărata libertate.

Așadar, vă invităm să pătrundeți în aceste cuvinte și să vă lăsați purtați de ele, dar nu uitați: în fiecare dintre noi există o aripă nevăzută, un zbor nespus, o călătorie ce abia așteaptă să fie începută. Și cine știe până unde ne va duce...

II. ATELIER LITERAR

2.1. Ș-AM ÎNCĂLECAT PE-O ȘA ȘI VĂ POVESTIM AȘA

Atenție! Câine la apă!

Sofia Nițu, clasa a VII-a A

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Era o zi călduroasă de vară! Mă aflam într-o călătorie pe mare împreună cu familia mea. De această dată, ne-am gândit să-l luăm și pe câinele nostru, Max, în vacanță, deoarece acesta era destul de liniștit și nu crea probleme.

Vasul se legăna încet pe mare, soarele zâmbea, norii pufoși și albi pluteau alene pe albastrul cer. Briza marină, răcoroasă te chema afară să admiri peisajul magnific și să te relaxezi alături de creaturile mării care parcă ne ghidau spre larg. Am ieșit cu Max pe punte să luăm o gură de aer. Priveam împreună peștii colorați. Dintr-odată, mama a venit și m-a rugat să-i fac o poză. Nu am realizat că în acel moment am dat drumul lesei lui Max, iar cum ai clipi, micul meu prieten necuvântător se afla în apă încercând să „pescuiască”.

- Du-te să chemi ajutor! îi spun eu mamei.
- Doamne, ce s-a întâmplat? zice mama.
- Probabil că a vrut să vadă cum este să fii un pește.

Auzind zgomot, șeful echipajului a sosit îndată, întrebându-ne de ce suntem așa de agitate. Le-am arătat câinele nostru neastâmpărat, care încerca să înoate spre vapor. După mai multe minute de chin, am reușit să-l scoatem pe Max din apă. Din fericire, acesta era teafăr, dar puțin speriat. L-am uscat, iar apoi l-am certat pentru ceea ce a făcut. De atunci, sunt mai atentă să nu mai scap lesa din mână. A fost o întâmplare tensionată!

Bătrânul și marea

Roberta Tîrîș, clasa a VII-a A

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

După săptămâni de furtuni neîntrerupte și aprige, bătrânul pescar, extenuat după atâta trudă, merge să verifice năvodul, înainte de asfințit, sperând că munca zilelor trecute nu a fost în zadar.

Se îndreaptă cu pași nesiguri către mal, când, dintr-odată, observă în larg o ambarcațiune necunoscută. Simte cum inima începe să îi bată repede, neconținut și un nod în gât îi taie respirația. Se gândește că poate aceasta este a lui salvare, după atâta timp de așteptare, ca cineva să îl elibereze de pe insula pustie ce pare un lucru mai greu de îndurat decât o celulă pentru prizonieri. Bătrânul a văzut multe la viața lui și a simțit pe pielea sa cum este să fii captiv. Au fost dați care i-au testat capacitatea de autocontrol, precum și răbdarea. Totuși, ceea ce trăiește în aceste momente este mai dureros decât orice experiență de care a avut parte, este dincolo de ce-și putea imagina.

Începe să adune bețe, tremurând, și aprinde un foc pentru a-și semnala prezența. Urmărește cu precizie vasul, fără ca acesta să scape din raza lui vizuală, sperând să fie observat. Peste puțin timp, ambarcațiunea începe să se apropie, oferindu-i pescarului speranța de care are nevoie pentru a trece peste momentul dificil.

Bătrânul pescar răsuflă ușurat atunci când este chemat la bordul vasului, ulterior arătându-și recunoștința față de membrii de pe ambarcațiune, mulțumindu-le și ajutându-i în încercarea lor de a căuta o comoară nu departe de locul recuperării sale.

Cantemir și spiritul florii de cireș

Anastasia Moțățeanu, clasa a VI-a A

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

În fața lui, bruma groasă, care acoperise în întregime coroana cireșului, se desfăcea în milioane de stele, milioane de artificii aprinse odată cu un singur chibrit. Iar fiecare stea se făcu o floare albă și în fiecare floare albă se topi un sunet rece, tot mai stins, ultimul sunet de orgă.

- Băiete, spuse încă o dată cireșul. Nu te mira de nimic: începe, vezi bine, am înflorit. Asta se întâmplă în fiecare an. N-ar fi mare lucru. Dar acum e altceva. Ia aminte: începe; mai bine zis, a început. Ești dintre cei norocoși. Cere-mi numaidecât ce ai de cerut! Repede! Trebuie să plec la consiliu...

Limba micului Cantemir se dezmoți. Cuvintele se îngrămădiră atât de multe în gura lui, că primele douăzeci și nouă ieșiră împreună. Se auzi un fel de mmmcccaabbbunddiiiiirunsttualllmeooo, cât se poate de caraghios.

- Uită de întrebare, băiete! Am să-ți dau un spirit. Știu că sună ciudat, dar acel spirit poate să fie mai valoros decât toate bogățiile pământului. Este un spirit care te va alege după suflet, nu după aparențe. Ai încredere în ce-ți spun.

Lui Cantemir i se părea totul ca un vis, un basm din cele cunoscute, iar atunci când cireșul și-a desfăcut scoarța cafenie, nu mică i-a fost mirarea când înăuntrul acesteia se aflau 15 spirite în formă de fluturi, fiecare dintre acestea având culori diferite, personalități diferite și chiar păreau că trăiesc împreună, într-un oraș al spiritelor. Cantemir se uită la fiecare, fiind gata să fie ales de unul dintre aceștia.

- Grăbiți-vă! le spune cireșul acestora.

Dintre toate spiritele, unul singur, cel mai timid, se apropie de Cantemir și i se așeză în palmă.

- Bună alegere, Yuki, - căci așa-l chema pe spirit – ai ales un om la fel de blând ca tine. Poate chiar prea blând și, zicând acestea, își închide scoarța. Plecați, înainte să vă zărească cineva!

Cantemir își ascunde spiritul în buzunarul jachetei și o ia la picior. Iese pe poarta școlii și se îndreaptă spre intersecție.

În timp ce așteaptă la semafor, băiatul simte spiritul foindu-se și-i șoptește:

- Te rog să te astâmperi! Altfel, ne va observa cineva.
- Nu-ți face griji, spune spiritul. Am totul sub control. Te rog să o iei pe o alee mai întunecoasă.

Lui Cantemir nici nu i se mai părea ciudat faptul că spiritul prinsese glas. Devenise atât de încurcat de la ultimele evenimente încât se aștepta să-i vorbească până și semaforul din fața lui.

Trece de cealaltă parte a străzii și o ia spre o străduță mai îngustă, nepopulată. Scoate spiritul din buzunar și îl așează pe o piatră, iar apoi se asigură că nu vine nimeni.

- Am făcut ce mi-ai cerut, zice băiatul. Voiai să-mi spui ceva?

- Nu. Voiam să-ți arăt ceva și, zicând acestea, se transformă într-un dragon albastru. Noi, spiritele, suntem capabile să ne schimbăm forma, dar pentru a face asta după bunul plac, ne trebuie o gazdă; mai bine-zis un posesor. Vezi tu, cireșul de la care m-ai obținut este deținătorul principal al spiritelor și șeful consiliului, adică Împăratul Spiritelor de Cireș. Ești foarte norocos că l-ai întâlnit, și de asemenea, eu sunt un spirit de elită, zice acesta, iar apoi se micșorează și se încolățește în jurul lui Cantemir. Vezi tu, acum mii de ani spiritele erau folosite rău, și încă ne ocupăm cu asta. Ultimul posesor al meu a murit acum trei ani, iar de atunci nu am mai putut asista la nicio luptă. Vrei tu, Cantemir, să fii noul meu deținător?

Cantemir a rămas uimit de cât de mult poate să vorbească un spirit, dar i-a luat în considerare cererea. Putea el, un copil de 12 ani, să fie posesorul unui spirit? Doar prin filme auzise el așa ceva, dar, cu toate acestea, își luă inima în dinți și spuse:

- Accept propunerea...

Credeam că lumea m-a uitat...

Radu Mihai Sorescu, clasa a VI-a F

Prof. îndrumător: Nadia Șutelcă

În vacanța de vară, am mers la Roma. Pe lângă locurile care fascinau, regulat, vizitatorii, am mers și la o bazilică mai puțin cunoscută, se numește San Pietro in Vincoli, care expune statuia creată de Michelangelo: Moise. Aceasta mi-a influențat felul în care privesc lumea. Privirea gânditoare care se uita înspre soare era una autoritară, una de care nu puteai să te îndoiești că era descurajată sau, ascunzându-se în umbra întunericului, aștepta ca dușmanul să plece. În orice caz, statuia m-a lăsat pe gânduri. Nu credeam niciodată că un obiect oarecare îți poate influența viața.

Excursia la Roma a fost plină de întrebări. Văzând apeductele care încă circulă sub acest minunat oraș, îmi spuneam: „Cum oare romanii, înaintea noastră, au avut niște idei care au schimbat cursul întregii omeniri?” Să luăm, spre exemplu, drumurile romane vechi, Via Appia, care aveau o alcătuire puternică, fiind făcute din mai multe materiale, nu numai pietre de moară. Acest gând mi-a intrat în minte și de atunci, am rămas cu aceste vorbe.

Întâmplarea pe care o să v-o povestesc are legătură cu această deconectare de la lume, învățând dintr-o anumită perspectivă, cum sunt oamenii. Povestea începe la data de 12 martie 2024. Eram elev al Colegiului Național „Andrei Șaguna” din Brașov. Mă mutasem din București din cauza aerului destul de poluat, părinții mei decidând că „aerul de la munte îți face mai bine”. Fusese destul de greu să lăsăm totul în urmă, dar m-am recuperat și am reușit să-mi fac câțiva prieteni care mă suportă. Unul dintre ei era Adrian, un coleg care avea numai note de 10 la toate materiile, la fel ca mine. Cu el mă înțelegeam cel mai bine.

În fine, atunci am observat că, treptat-treptat, până la finele acestei luni, lumea începe să mă uite. M-am întrebat cum este așa ceva posibil, dar nu am reușit, nici până acum să deslușesc ce mi se întâmplă. Parcă eu m-aș fi șters din mințile lor. Am încercat să trăiesc cu gândul acesta, ascunzându-mă fără ca nimeni să mă vadă.

Într-o zi, cred că luni era, am văzut două siluete albe care stăteau pe catedra din clasa noastră. Una era albastră-fumurie, iar cealaltă roșie-fumurie. Se certau, pe o temă neobișnuită: vorbeau despre mine. Una a spus că se gândește a mă mai șterge din mintea cuiva. Acela era Adrian. Mintea îmi rotește mecanisme, să mă gândesc cine erau acelea. Nu mi-a luat mult. Erau Spiritele Descurajării și ale Uitării. Când m-au văzut, au fugit imediat. Nu doreau să mă vadă. În ziua aceea, am încercat să vorbesc cu Adrian, pentru a mă asigura că cele două spirite nu mă șterseseră din mintea lui. Era prea târziu. M-a ignorat, de parcă nu aș fi existat.

A doua zi, am văzut iar spiritele. Le-am întrebat dacă au vreo treabă cu mine. Mi-au răspuns ignorante și nepăsătoare:

-De când am venit în Brașov, ne-am mai distrat! Am șters mințile unui adolescent cam de vârsta ta, ale unui copilăș, de cinci ani, și acum tu intri în discuția noastră! Ce amuzant este! Oricum, nu poți face nimic cu noi. Doar suntem nepăsătoare!

Am încercat să nu le bag în seamă. Era cert că toată lumea nu mă mai vedea, nu mă mai băga în seamă, era destul de târziu să mai pot să fac ceva. Lecțiile deveneau din ce în ce mai plictisitoare, profesorii neștiind de prezența mea: îmi puneau numai notificări cu ABSENT.

Odată, m-am plictisit la toate cursurile, încât am plecat acasă, în blocul de lângă Muzeul Civilizației. Mi-am aruncat ghiozdanul pe canapea și am început să lucrez la matematică. Deodată, mama mă întâmpină și îmi spune:

-Ce mai faci? Am văzut că ai foarte multe absențe la școală! Ce s-a întâmplat?

Eram uimit. Mama vorbea cu mine! Nu mă uitase! În inima mea se dezlănțuia o explozie sufletească, nemaivăzută. Și în acel moment, mintea mi-a clarificat totul: în momentele cele mai întunecate, care te copleșesc, părinții îți sunt mereu alături, cei dragi nu te uită. Chiar dacă Descurajarea și Uitarea au încercat să șteargă amintirile cu mine, nu au reușit.

De aceea v-am povestit despre excursia la Roma, deoarece după aceasta, am devenit mai sigur, mai încrezător. În aprilie, toții și-au revenit și și-au amintit. Dar pentru mine, această lună rămâne perioada când credeam că lumea m-a uitat...

O floare unică

Antonia Mierlă, clasa a VI-a F

Prof. îndrumător: Nadia Șutelcă

În grădină, în mijlocul unui covor de verdeață, se înalță o adevărată minune a naturii: crinii. Înalt și impunător, fiecare pare să atingă cerul cu petalele sale delicate. Culorile lor vibrante și bogate îmbină nuanțe de alb, roz și violet, într-un spectacol al naturii ce te lasă fără suflare. În lumina dimineții, aceste flori își deschid corolele cu grație, iar parfumul lor dulceag umple aerul asemenea unei simfonii unice. Tulpinile lor, solide și elegante, se înalță ca niște coloane într-un templu al frumuseții, susținând cu mândrie fiecare floare precum o coroană regală.

A admira un câmp de crini înfloriți este ca și cum ai privi o pictură vie, o operă de artă a naturii ce te îmbie să rămâi captiv în farmecul lor pentru eternitate.

Sub lumina lunii, aceste flori magnifice par să strălucească și mai intens, ca niște diamante nocturne ce încântă sufletele cu misterul lor.

În vizită la muzeu

Radu Andrei Florica, clasa I A

Prof. îndrumător: Cristina Marilena Negru-Gagiu

La școală facem multe activități frumoase. Cel mai mult mi-a plăcut vizita la Muzeul de Istorie. Am văzut o mulțime de lucruri interesante. Am descoperit cât de simplu trăiau străbunii noștri. Își pregăteau mâncarea la foc de lemne. Și vasele lor erau din lut. Am aflat că se informau citind ziarul. Chiar și atunci, oamenii se îmbrăcau elegant! Și colegii mei au fost foarte încântați de această vizită la muzeu. Abia aștept și celelalte ieșiri alături de doamna învățătoare!

Un moment neașteptat

Marie-Helene Cassandra Stoica, clasa a V-a C

Prof. îndrumător: Marinela Gongea

Vacanța este aproape. Stresul cotidian ne îndeamnă la relaxare. Fiecare dintre membrii familiei mele ia o hotărâre benefică. Astfel, părinții mei lansează ideea unei excursii la munte, unde să savurăm aerul proaspăt și priveliștea nemaîntâlnită. Bucuria este împărtășită de întreaga familie. Eu și sora mea am explodat la aflarea veștii. Ne-am făcut bagajele, cu gândul să avem strictul necesar pentru a purcede în mult visata excursie la munte.

Dintr-odată, în capul nostru, au apărut fel și fel de gânduri și planuri constructive.

Drumul a fost lung, dar liniștit, pentru a adăuga un plus de relaxare. Spre surprinderea noastră, acolo, în vârf de munte, s-au cazat și niște prieteni dragi tuturor.

La un moment dat, pe neașteptate, la lăsarea întinericului, telefoanele au început să zbârnâie, anunțând o alarmă generală. Ne-am întrebat ce-ar putea fi, pentru că până atunci am gustat doar liniștea locurilor, niște locuri minunate ce atrag mii de turiști. Ne aflam acolo, unde cerul părea că se unește cu pământul, conducându-ne într-o lume a visurilor. Norii grei ce pictau cerul, aproape că voiau să-și verse lacrimile nevinovate.

În acel moment ne-am panicat, gândindu-ne că ploaia ne fură bucuria de-a alerga pe munte. La această altitudine, munții sunt în tovărășia pădurilor de conifere, împletite din copaci seculari și puieți, ce ridicau ușor căpșoarele spre lumina ce invadea orizontul.

După liniștea profundă, telefoanele anunțau un mare pericol. „Atenție! Un urs mare și înfometat este prin zonă!”. Ne-am baricadat în vilele puse la dispoziție de administrația muntelui, fără a ști urmările și impactul...

Conducerea taberei a anunțat forurile superioare pentru a vedea care va fi soarta animalului.

Brusc, ființa a lovit ușa vilei. Urletele și țipetele au pus stăpânire pe aproape toate persoanele prezente în aceste locuri. Echilibrul nostru nu a venit așa de repede, căci fiorosul urs și-a încercat norocul și pe la uși, și pe la ferestre.

Inimile noastre băteau repede, semn că alarma se instalase în sufletul fiecăruia dintre noi. Norocul a făcut ca un vânător să fie prin preajmă, trăgând niște focuri de armă, care să nu afecteze integritatea animalului.

Iată că salvarea a venit din partea unui om autorizat, alungând ursul în pădurea din apropiere.

Liniștea a invadat din nou sufletele celor mici și celor mari, pentru a crea posibilitatea continuării unei zile obișnuite.

Țonțonel și aventura sa

Eduard Mîrșu, clasa a VII-a A

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Este iarnă. Dis-de-dimineață Țonțonel și Țonțonica, pisoii lui Matei, se joacă liniștiți prin curtea plină de zăpadă. Aleargă, se trântesc, se tăvălesc, dar, din senin, Țonțonel se oprește și spune hotărât:

- Ce plictiseală! M-am săturat să facem în fiecare zi același lucru! Ce zici dacă astăzi ne aventurăm în afara curții?

- Țonțonel, nu cred că este o idee prea bună! Dacă ne pierdem? Dacă nu mai știm cum să ne întoarcem acasă?

- Stai liniștită! Nu avem cum să ne pierdem, urmele lăbuțelor noastre vor rămâne în zăpadă și astfel vom găsi drumul spre casă imediat.

- Nu știi ce să spun. Tot nu cred că este o idee bună, spune Țonțonica în timp ce se îndreaptă spre casă. Oricum, mie mi-au cam înghețat lăbuțele, așa că o să intru la căldură.

Rămas în curte, Țonțonel se hotărăște să înceapă o nouă aventură. Fără să se uite în urmă, se cațără pe gard și singur, singurel pornește la drum, dornic să exploreze și alte locuri. Se plimbă printre case, prin parc, pe lângă magazine, iar această lume nouă i se pare fascinantă, dar, oricât de fermecat ar fi, foamea îl îndeamnă să se întoarcă acasă. Grăbit, își caută urmele prin zăpadă. O vreme totul se desfășoară conform planului, dar, la un moment dat, surpriză....urmele nu mai sunt.

- Vai de mine! zice Țonțonel. Unde mi-au dispărut urmele? Ce magie mai e și asta? Eu ce mă fac acum?

Pentru că ninge în continuare, zăpada îi acoperise urmele, așa că nu avea cum să mai găsească drumul spre casă. În zadar încearcă Țonțonel să caute indicii, să își amintească locurile pe unde a trecut, nimic nu pare cunoscut. Resemnat, hotărăște să se adăpostească sub o mașină. Este înghețat și înfometat și nu știe ce să mai facă. Privește trist oamenii care trec, sperând că printre ei se află și Matei. Când crede că nu o să mai ajungă niciodată acasă, aude un mieunat cunoscut. La început crede că i se pare, dar mieunatul se aude din ce în ce mai clar. Este sora lui, Țonțonica, împreună cu Matei. Nu mai stă pe gânduri și sare în brațele băiatului. Ce fericire!

- Cum m-ai găsit? întreabă Țonțonel fericit.

- Păi....după ce am intrat în casă Matei a început să te caute. Observând că nu te-a găsit mi-am dat seama că ai plecat, așa că am început să mă agită și să îi arăt lui Matei ușa, apoi poarta, apoi.....apoi, am miorlăit mereu în timp ce te căutam printre case, prin parc, pe lângă magazine, în speranța că mă vei auzi. Prostuțule! De ce ai plecat? Dacă nu te găseam? Ce mă făceam fără tine?

- Offf....îmi pare așa de rău că am plecat! Promit că nu o să mai plec niciodată! M-am speriat foarte rău!

În timp ce Țonțonel și Țonțonica stau de vorbă în brațele lui Matei, ajung acasă. Înfometat, înghețat și obosit Țonțonel mănâncă un castron întreg de bunătați, apoi trage un pui de somn pe cînste.

Ce aventură!

Excursie cu trenul...

Mălina Ungureanu, clasa a VII-a C

Prof. îndrumător: Nadia Șutelcă

Vântul sufla cu putere. Soarele nici măcar nu răsărise. Colegii mei și cu mine eram îngrămădiți cu toții pe peronul gării, așteptând, cu nerăbdare, trenul spre Valea Zorilor. Doamna Wilsom pregătise deja totul pentru această excursie organizată, bineînțeles, de dumneaei, în scopuri educative.

După ce învățătoarea a dat la schimb una dintre cele două plase pline cu banane pentru 30 de bilete, ne-am urcat toți în tren fericiți și mulțumiți.

Noi, copiii, nu prea eram interesați de peisaj. Trenul se mișca oricum mult prea repede, iar geamurile erau mult prea aburite ca să putem distinge vreun copac sau vreo pasăre mai interesantă. Neavând ce face, am început să jucăm diferite jocuri: șah, table, cărți... pe mine mă plictiseau. Tare aș mai fi vrut să putem juca *Rățele și vânătorii*, dar noi eram foarte educați, de aceea știam că nu avem voie să ne jucăm cu mingea în tren.

- Nu vreți voi să ne jucăm "de-a v-ați ascunselea?" întrebă Smiorcăitul. La urma urmei, nu zice nimeni că e interzis.

- Ei, asta așa e, îi dădui eu dreptate. Voi doi, ce părere aveți?

Candy și Orange aprobă, așa că în câteva secunde aveam totul stabilit: eu și cu Orange numărăm, Candy și Smiorcăitul se ascundeau.

- 1 ... 2 ... 3 ...

- ... 4 ... 5 ... 6 ...

- ... 7 ... 8 ...

- ... 9 ... 10 ... Cine nu e gata îl luăm cu lopata!

Candy nu a fost greu de găsit. S-a ascuns sub unul dintre scaune, dar problema noastră principală era unde s-ar fi putut piti Smiorcăitul. Am căutat și am căutat și tot n-am găsit nimic.

- Biletele la control! răsună o voce groasă.

Doamna Wilsom și-a arătat biletul, Candy și Orange au făcut la fel, toți colegii au făcut la fel, numai eu nu. Al meu nu era de găsit. L-am căutat disperată, pe jos, pe sub scaune, pe sus, pe la bagaje – nicăieri!

- Domnișoară, biletul dumitale?

- Vedeți, domnule, am înghițit, aș vrea să vi-l arăt doar că ... (dacă spuneam că l-am pierdut, m-ar fi dat jos din tren la următoarea gară, doar așa era regulamentul), doar că ... l-au furat extratereștrii, ceea ce nu înseamnă că nu-l mai am, chiar doamna Wilsom, învățătoarea mea, l-a plătit.

- O coborâm din tren la următoarea oprire, pentru că legea zice că ...

Chiar înainte să poată controlorul să-și termine propoziția, mi-am găsit biletul ... adică, doar l-am văzut și l-am văzut chiar și pe hoț care, nu, nu era marțian. Șoricelul, bunul meu prieten despre care învățătoarea mi-a zis că nu are voie în tren (dar eu, bineînțeles, n-am ascultat-o), alerga prin vagon cu biletul. Eu nu am mai stat pe gânduri. M-am repezit spre el, numai că a fugit în următorul vagon. Eu, în urma lui. El, înapoi în vagonul din care fugise, unde doamna Wilsom, colegii și chiar controlorul priveau, unii dintre ei încântați de spectacol. Până la urmă, mi-am recuperat biletul. Controlorul nu a mai avut nimic de zis. A încuviințat, după care a ieșit trântind ușa, probabil, pregătit să își dea demisia, după asistarea la un asemenea circ.

Învățătoarea a început să ne țină o predică lungă și foarte plictisitoare:

- De azi înainte, vă puteți lua gândul de la orice viitoare excursie. Ați auzit bine. Nu vă mai duc nicăieri, vom rămâne cu toții închiși în școală, vom lucra la matematică, la română și ne vom plictisi. Sper să vă fie învățătură de minte!

Așa zicea mereu când făceam câte o prostie și niciodată nu se ținea de cuvânt. Până săptămâna următoare, cel târziu, îi trecea supărarea.

- Acum, copii, vreau să-mi răspundeți la o întrebare: ce este luna?

Eu am ridicat două degete, după care am răspuns:

- Este ... animalul de companie al pământului!

- Minciuni! strigă învățătoarea. Este satelitul natural! Ia spune-mi tu, din ce este făcută luna?

- Ăăă ... din brânză?

- Nu este adevărat, interveni Candy.

- În sfârșit, zise doamna Wilsom, un copil a fost atent la lecția de astronomie!

- Luna nu poate fi făcută din brânză, continuă Candy, dacă ar fi fost într-adevăr așa, americanul ăla ar fi devorat măcar un sfert din ea. Luna e făcută din varză de Bruxelles, doar nimeni nu se atinge de legumele verzi.

Învățătoarea era sătulă de răspunsurile noastre nerealiste, dar noi nu știam cum stă treaba, de fapt, și credeam cu tărie în aceste fantezii.

Am ronțăit, am citit povești, am inventat și noi unele până când trenul s-a oprit în gara din Valea Zorilor.

- Înainte să coborâm, zise învățătoarea, vreau să vă spun ...

Dar era prea târziu. Noi coborâserăm deja.

- Copiii! ne-a atras doamna Wilsom atenția. Acesta este un oraș mare, vă rog să rămâneți grupați ca să nu vă pierdeți. Acum, deși știu că nu este necesar, pentru că sunt sigură că toți ați coborât din tren, vă voi număra.

28 de copii. doamna Wilsom susținea că suntem 29, dar în cele din urmă, colegii au convins-o că eram 29 cu tot cu dumneaei.

Învățătoarea ne povestea despre istoria marelui oraș, în timp ce, în perechi, treceam pe lângă magazine de suveniruri, cafenele și chiar obiective turistice.

- Auziți, ne șopti Orange, mie și lui Candy, acum mi-am amintit ... nu am apucat să terminăm jocul „de-a v-ați ascunselea” ...

- Lasă, i-am răspuns eu, îl terminăm la întoarcere.

- Nu asta vreau să zic! Vreau să zic că ... se poate ca Smiorcăitul să fi rămas în tren!

Noi am privit îngrozite.

- Deci, spuse Candy, de aceea i-a ieșit doamnei Wilsom număratoarea greșit ...

- Doamnaaaaaa! am strigat eu imediat. Smiorcăitul a rămas în tren!

Doamna Wilsom încercă să-și păstreze calmul. Ne-a mai numărat încă o dată și și-a dat seama că într-adevăr lipseșete.

- Păstrați-vă calmul, copii ...

Dar era prea târziu, noi alergam deja pe străzi, pe trotuare, prin magazine.

- Copii! Ascultați-mă cu atenție! Va trebui să luăm un tren către Dealul Nucilor, aceea este destinația finală a trenului în care a rămas Smiorcăitul.

Am așteptat o oră până a ajuns următorul tren spre Dealul Nucilor, numai că, atunci când învățătoarea a vrut să plătească biletele, a realizat că își uitase geanta în care era portofelul, în trenul în care îl uitaserăm și pe Smiorcăit. Atunci mi-a venit o idee:

- Doamna, am zis, plasa cu banane!

- Despre ce vorbești?

- Puteți plăti biletele cu cealaltă plasă cu banane.

Doamna Wilsom și-a amintit. Avea la ea două plase pline cu banane. Pe prima o dăduse la schimb pentru biletele spre Valea Zorilor și mai rămăsese cu a doua.

- Minunată idee!

Am luat trenul care trebuia să ne ducă la Dealul Nucilor. Eram oarecum îngrijorați pentru Smiorcăit. Probabil era confuz sau chiar speriat.

Am coborât din tren când, în sfârșit, a ajuns în gară și am început să-l căutăm din priviri pe colegul nostru.

Orange l-a văzut stând pe o bancă în apropiere. Atunci ne-am grăbit toți să vedem dacă e bine. Nu era nici confuz, nici speriat. Ronțăia biscuiți și se uita pe o carte cu poze. Ne-am bucurat mult că l-am găsit.

Picăturile de ploaie loveau în geam. Norii acoperiseră cerul. Eram în trenul de întoarcere acasă. Conversam, râdeam, glumeam ca și cum nimic nu se întâmplase.

Doamna Wilsom dormea dusă și sforăia atât de tare, încât se zgâlțâia trenul. Când s-a trezit, ne-am ridicat cu toții și am coborât pe peronul gării. Doamna Wilsom analiză împejurimile.

- Nuuuuuuu! strigă ea disperată. Ar fi trebuit să fim acasă, în lazul Culoilor! Copii, am luat trenul greșit!

Vacanța de vară

Radu-Ștefan Neghină, clasa a IV-a D

Prof. îndrumător: Cristina Tuică

Era o zi normală de iunie. Venisem de la școală și mă pregăteam de teme, când părinții mi-au spus că o să mergem în vacanță în Croația.

- Serios? am întrebat eu.
- DA! a confirmat mama.
- Mergem singuri sau mai vine cineva?
- Mai vine și nașa.

Așa că au trecut săptămâni, până când a venit ziua să plecăm. Am luat-o pe nașa, iar pentru următoarele opt ore, eu am dormit în mașină.

Când m-am trezit, eram în Vișegrad (în Bosnia și Herțegovina). Parcasem lângă un loc numit: Orașul de Piatră. Totul părea ca dintr-un film istoric. Un pod uriaș peste un râu de un verde smarald numit Drina, ce unea două părți ale orașului, pe care le-am și vizitat. Am văzut o biserică și multe restaurante. Acolo am mâncat o pleșcăviță bună. După aceea, ne-am dus spre cazare, care era chiar lângă pod unde am stat o noapte. Urma ca a doua zi să ne continuăm drumul spre Croația.

S-a făcut dimineață și am plecat către Klek (Croația), un drum de patru ore.

Cum am ajuns acolo, ne-am instalat și ne-am dus la plajă. Urma să petrecem șapte zile în acel loc minunat la Marea Adriatică. Nu știam ce provocări mă așteaptă, dar abia așteptam să descopăr.

Au urmat câteva zile minunate în care am înotat numai cu peștii pe la fundul apei, dar mi-am descoperit o nouă pasiune, să mă dau cu placa.

A fost o provocare pentru mine care a și devenit o pasiune. Surpriza a fost că într-una din zile tata a propus să mergem la Insula lui Marco Polo, Korkula. A fost o experiență de vis acolo. Totul a fost fascinant. De acolo mi-am cumpărat o busolă autentică.

Cum tot ce este frumos se termină destul de repede, vacanța s-a încheiat și am plecat spre casă.

Drumul de întoarcere, fiind destul de lung, am poposit pentru două nopți la Sarajevo (capitala Bosniei și Herțegovina). Aici am fost surprins de cât de multe biserici diferite am văzut: moschee, biserica ortodoxa, catolică. Oamenii de pe stradă erau îmbrăcați diferit în funcție de religia pe care o aveau. Terasale erau pline, toată lumea mânca. Seara, când mă culcam, auzeam muzica de la moschee.

Aproape de apartamentul nostru (unde am dormit) era un hotel cu foarte multe mașini de lux și ruine pe lângă care treceai.

Următoare zi, cu părere de rău, am plecat din Sarajevo spre casă.

Când am ajuns, eram fericiți să ne revedem cățelul și pentru că am avut o vacanță minunată.

Eu nu o să uit această vacanță niciodată, fiindcă a fost perfectă!

Primul Moș Crăciun

David Ungureanu, clasa a VI-a B

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Murise Moș Iorgu la vârsta de optzeci și șase de ani.

Sfântul Gavril i-a deschis porțile Raiului pentru că trăise fără să cadă în păcat.

În Rai, Moș Iorgu și-a regăsit multe rude și prieteni, pe care îi cunoscuse pe pământ și totul decurgea minunat. Totuși, Moș Iorgu nu-și găsea fericirea, nu era liniștit, gândul lui era la nepotul lui, Ștefan, pe care îl iubea nespus de mult. La Ștefan se gândea zi și noapte, îl învățase să cânte, îi spunea poveștile care îi plăceau atât de mult. Acum, degeaba îl încurajau alți bătrâni care îi spuneau că și ei au nepoți pe pământ, degeaba îi vorbeau îngerii care nu știau cum să-i alunge tristețea.

Așa au trecut câteva luni și s-au apropiat sărbătorile Crăciunului. În Rai, erau pregătiri pentru a sărbători nașterea lui Isus și oamenii și îngerii erau veseli și munceau de zor.

Numai Moș Iorgu era mai posomorât ca de obicei, era sărbătoarea preferată a lui Ștefan, tot timpul de Crăciun îi pregătea daruri, iar Ștefan i se arunca de gât, îl săruta și îl îmbrățișa.

Cu gândul tot la Ștefan, lui Moș Iorgu îi vine ideea de a merge la Iisus și de a-l ruga să-l lase pentru o noapte să meargă pe pământ pentru a-i aduce un cadou nepotului său.

Iisus îi răspunde „Îți îndeplinesc dorința, vei merge pe pământ în noaptea de Ajun ca Moș Crăciun și vei împărți copiilor daruri și nu numai anul acesta, ci în fiecare an.”

Fericire mai mare nu era pentru Moș Iorgu, care era acum Moș Crăciun. După ce îmbracă mantia roșie și își pune căciula asortată, își trece sacul cu jucării pe spinare și porni să coboare pe pământ.

Cum era și firească, merse la Ștefan, intră fără să fie observat și, văzând că doarme zâmbind, se gândi că-l vede pe el în vis și îi curseră lacrimi pe obraji. ♡ Gândindu-se la prietenii lui din Rai care îl rugaseră să lase daruri și pentru nepoții lor, Moș Iorgu merse mai departe.

De atunci, Moș Iorgu este Moș Crăciun și aduce cadouri tuturor copiilor cuminți care îl așteaptă cu bucurie.

Cea mai simplă temă

Pavel Dinu, clasa a IV-a A

Prof. îndrumător: Andreea Dinu

Nu știu ce părere aveți voi, dar când mă gândesc la teme, mi-aș dori să nu fi fost inventate. Oare cum se face, că parcă cel mai mult de scris am tocmai când este mai frumos afară sau sunt cu gândul la activități interesante? Uite, așa s-a întâmplat și în ziua botezului surioarei mele, Ana-Timeea.

Diferența de vârstă dintre noi doi este de zece ani și cred ca am așteptat-o cu nerăbdare în mai mult de jumătate din timpul acesta. Când, în sfârșit, am avut-o, aș fi vrut să găesc o soluție să nu am nimic altceva de făcut decât să-i port de grijă și să mă joc cu ea. Cu toate acestea, trebuie să merg la școală și să petrec timp rezolvându-mi temele. Când mă iau părinții după ore, pentru că abia aștept să o văd, îi întreb: *Oare ce face Ana mea?* Joaca noastră este simplă, dar FOARTE DISTRACTIVĂ! Și, prin asta, vreau să zic *CuCu Bau!* sau alergăm unul după altul (în brânci, desigur). Da, pare ceva de copii mici, dar când o fac cu ea, nu îmi mai pasă de nimeni și de nimic.

Acum, să ne întoarcem la subiectul principal. Am sperat că poate măcar în weekendul în care sărbătoream botezul ei să pot scăpa de obligațiile de la școală. Dar, ce să vezi? Exact atunci aveam la limba română o temă cum nu mai promisem: o poezie de patru strofe despre primăvară. Eu credeam că botezul este un motiv întemeiat pe care îl pot invoca în apărarea mea și, astfel, să nu fie necesar să scriu. Cum să compun eu despre primăvară când gândul nu-mi era decât la surioară? Cum să găesc eu rimele potrivite, când în toată casa era forfota pregătirii petrecerii? Și mama insista ca nu cumva să las temele nefăcute, pentru că o să fim foarte ocupați și risc să nu mai am timp să le termin.

Ați observat cum rimează *primăvară* cu *surioară*? Dacă tot mi s-a solicitat o poezie, oare o să fie grav dacă schimb tema? Mi-e drag și anotimpul acesta, dar mai dragă îmi este micuța noastră. Și uite așa, vers după vers, cu gândul la fetița minunată din casa noastră, cuvintele parcă se scriau singure. Despre ea, aș fi putut să compun infinit, pentru că ea este totul pentru mine. Nu era mare lucru, dar suna bine! Am terminat-o mai repede decât aș fi crezut, cam cât le-a luat părinților să îi pregătească Anei Timeea ținuta pentru ziua cea mare. Le-am citit-o și i-am văzut cam emoționați. Nu înțeleg de ce, la urma urmei, ei știu cât de mult o iubesc și cât de firesc mi se pare să fac gesturi frumoase pentru **Domnișoara mea**.

M-am gândit să o spun în acea seară și invitaților la petrecerea de botez. După minunatele versuri, am fost aplaudat și felicitat. Multi m-au întrebat cum am reușit să scriu o așa poezie. Răspunsul a fost simplu: **DRAGOSTEA MEA PENTRU ANA TIMEEA A FĂCUT TOTUL!**

O aventură cu trei pe un colac

George Cătălin Handro, clasa a III-a B

Prof. îndrumător: Mihaela Pleșeanu

În decembrie 2023, înainte de Crăciun, am avut o idee super tare: să mergem cu toții la Water Park! Scopul meu era clar – să mă dau pe tobogane toată ziua fără a mai face vreun bazin. Așa că, de dimineață, am început să le spun tuturor ce fain ar fi să petrecem ziua acolo. Sincer, nu a fost greu să-i conving, căci nu aveam alte planuri, iar părinții mereu ziceau că înotul e bun pentru sănătate.

Când am ajuns, tata a început cu regulile: cum să mă schimb, cum să împăturesc și să pun hainele în dulap. Mă opresc mereu din entuziasm, dar am trecut rapid peste faza asta.

În complexul Water Park era puțină lume, că doar era vacanță din preajma Crăciunului. Tatei și mamei le place când nu este multă lume, dar mie nu-mi prea place când e așa gol. La tobogane, lumina e cam slabă, iar atmosfera mi se pare sinistă, parcă am fi într-un film de groază. Astfel, prefer să nu mă dau singur, așa că am convins-o pe sora mea, Maria (cu greu) să vină cu mine. Deși nu-i plac toboganale, entuziasmul meu cumva a câștigat și eram fericit că am convins-o.

Cele patru tobogane sunt diferite. Cel galben e rapid, are curbe bruște și te scutură puternic. Cel roșu la început e destul de rapid, dar pe la mijloc devine mai lent și te poți opri și există riscul să vină altcineva peste tine și să te lovești. Albastru și verde sunt pentru colaci – și aici începe distracția adevărată! Am convins-o pe Maria să mergem doi pe un colac și chiar a fost distractiv. Mama înota în bazinul semi olimpic, tata se dădea și el alături de noi, iar noi făceam ture după ture.

Dar, cum îmi vine mereu câte o idee „genială”, m-am gândit: „Cum ar fi să ne dăm toți trei pe un colac?!” L-am convins, într-un final, și pe tata, iar când urcam scările, strigam fericit: „Trei pe un colac! Trei pe un colac!” Ne-am urcat în toboganul albastru – eu și Maria în față, tata în spate. La început, totul părea în regulă! Pe măsură ce avansam, am prins viteză, iar senzația devenea pentru mine o combinație între frică și adrenalină, dată de viteză. Viteza era din ce în ce mai mare, iar frica înlocuia plăcerea dată de adrenalina de la început. Începeam să mă îndoiesc ca este o idee bună.

Apoi, la a doua curbă, ne-am răsturnat! Maria a început să plângă, tata s-a speriat, iar eu abia așteptam să ieșim din tunelul întunecat. Toboganul mi se părea acum un monstru care voia să ne prindă ca în desenele horror de pe Youtube. Îmi doream să termine tura cât mai repede. Din păcate când am ajuns în bazin, Maria avea sânge pe față. Tata a luat-o imediat în brațe, iar salvamarul Alex și personalul piscinei au venit repede să ne ajute.

Atunci am aflat ca acolo, în permanență, pe lângă un salvamar, este și un cadru medical. Astfel, a venit repede o doamnă calmă și drăguță care era asistenta de serviciu. Avea o geantă cu multe ustensile și soluții, i-a curățat rana Mariei și a inspectat cu grija ochiul ei. Eu mă simțeam vinovat, dar doamna ne-a liniștit: ochiul era bine, doar puțin roșu. Rana se produsese de la presiunea ochelarilor de protecție care apăsaseră pe piele când Maria căzuse de pe colac. Doamna asistenta, ne-a mai atenționat povestindu-ne și despre alte cazuri mai grave – copii care se loviseră la cap pentru că alunecaseră pe suprafața umedă.

Ce-am învățat? Distracția e grozavă, dar atunci când încalci regulile s-ar putea finaliza trist. Acum, de fiecare dată când merg la WaterPark, sunt atent, chiar îi atenționez pe salvamari când văd alți copii care nu respectă regulile

2.2. DIN SLOVE ADUNATE, VERSURI NOI CREĂM ȘI VĂ RECITĂM

Viața în pași de dans

Teodora Constantinescu, clasa a VII-a A

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Când spui DANS, la ce te gândești?
Te-ntărăți, te sinchisești?
Eu vă voi învăța de fel
Cum să-l „joci” cu mare zel.

Când ridici tu un picior,
Nu, nu, nu, ăsta-i balet, măi fetelor!
Hip-hop, break dance, street și pop,
Cu corpul tău jonglezi, mă rog.

Stai să vezi și o mișcare
Din umeri, brațe și picioare
Muzica te poartă departe
Cum nu-i scris în nicio carte.

Cât de lungă este ziua,
Eu la dans tot mă gândesc,
La coregrafii zâmbesc
Și simt cum spre nori plutesc.

Când sunt tristă, mohorâtă,
Dansul și muzica mereu mă-mbie.
Spre o altă melodie
Conținând o undă acută.

Ritmul muzicii te poartă
Ca pe-un tablou într-o altă artă
El te face să te simți
Ca într-un vis, ce-ai să-l resimți.

Dragilor, cum vă spuneam,
Dansul este tot ce am.
Mă mândresc cu acest sport
Și mă simt fairplay în tot.

Doar o experiență

Maria Rebeca Burtea, clasa a VII-a A

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Oamenii se gândesc la DACĂ...

Sau CE SĂ SPUN?

Ei bine, eu cred că PARCĂ,

Ai făcut ceva bun.

A fost doar o experiență,

Cu mici ocoliri,

Și a trecut ca o cadență,

Printr-o mare de amintiri.

Până la urmă, mergi mai departe,

Treci peste, fără remușcări,

Viața merge în continuare

Printr-o mie de plimbări.

Doamna de română

Sophia Coșeran, clasa a VI-a C

Profesor îndrumător: Daria Găleteanu

Doamna de română,

Mereu cea mai bună,

Cu vorbe dulci ne-ncurajează,

Din priviri ne-mbrățișează!

Înaltă și subțirică,

Cu glas blând și frumușică,

Iute, iute ne învață

Și ne dă sfaturi de viață.

Multe ne-a mai explicat,

Note mari cu drag ne-a dat.

Făcut-am aici o scurtă prezentare

Pentru cea mai scumpă floare!

Dacă m-aș face...

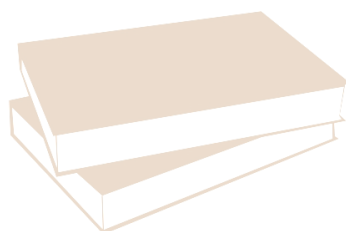
Sophia Turea, clasa a VI-a A
Prof. îndrumător: Daniela Toma

Dacă m-aș face nor,
Nu aș mai purta un dor
Și aș putea privi de sus
Spre marele apus.

Dacă m-aș face lună,
Aș lumina o lagună
Și aș sta cu ea,
Nimeni nu ne-ar deranja.

Dacă m-aș face floare,
Aș fi luminată-n soare.
Petale purpurii
Ard ca flăcările vii.

Dacă m-aș face lac,
Aș fi casa unui mac.
Îl adusesese vântul aici,
Să își facă noi amici.

Ecoul unei iubiri pierdute

Natalia Elena Tudorache, clasa a VII-a D
Prof. îndrumător: Anca Radu

Sub cerul de jad, în zorii blânzi ai vremii,
Orfeu cântă iubirea, încins de harul lumii.
Lira-i mângâie aerul, un imn către zei.
Suava Euridice, flacăra aprinsă, arde în ochii săi.

Două suflete țesute din același fir,
Două note pierdute într-un cântec de safir.
Dar seara, o țesătoare cu mâini necruțătoare,
Le rupe firul iubirii, în umbre mistuitoare.

Sub pașii lini ai lui Euridice, șarpele se strecoară,
Veninul îi ia viața, câmpu-ncremenit se-nfioară.
Orfeu, cuprins de jale, își lasă cântecul pradă,
Și cu suferință amară îi jură răzbunare.

Prin porțile de piatră ale tărâmului de jos,
Pășește cu inima arsă, un muritor pios,
Iar cântecul său, un râu de lacrimi și de dor,
Înmoaie chiar și sufletul celui mai sumbru stăpânitor.

Ia-ți iubita! spuse Hades din adâncuri,
Dar nu uita, drumul spre lumină cere-ncrederea ta,
Nu privi înapoi, oricare-ar fi destinul tău,
Altfel ea va cădea în Infern și sufletu-ți va fi hău.

Cu pașii grei pornit-au spre tărâmul viu,
Ea, pășind cu mister... el, cuprins de teamă.
Și frica, un ac ascuns sub piele,
Cuprins-a pe Orfeu în ultimele clipe grele.

Și, ah, o privire de nesiguranță,
Frânse mult râvnita lui speranță!
Iar Euridice, ca o petală purtată de vânt,
Se risipi-n tăcerea fără de cuvânt.

Orfeu rămase singur, cu ochii rătăciți,
Lira sa veghind visele celor adormiți.
Pe câmpuri și-n păduri, doar vântul știe,
Un poet al durerii, cântând dragostea-i vie.

În cântecele sale, preafrumoasa trăiește,
Dar fiecare notă, inima-i rănește.
Iubirea lor - un vis ce nu se împlinește,
Ecou în noaptea albă ce veșnic îi unește.

Gânduri

Maia-Gabriela Păun Oprescu, clasa a VIII-a A

Prof. îndrumător: Nadia Șutelcă

Mi-ar fi plăcut să fiu o clipă,
Mi-ar fi plăcut să fiu un gând,
De vorbe-adânci să nu mai fac risipă
Și-n suflet să mă pierd arzând.

Mi-ar fi plăcut să fiu o rază,
Mi-ar fi plăcut să fiu un mal
Eternului ce stă de pază
Privind pierdut spre fiecare val.

Mândru că sunt român

David Cercel, clasa a VII-a A

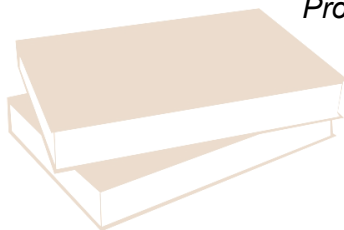
Prof. îndrumător: Mirela Stancu

O, tu, dragă Românie
Casă dulce și popor,
Ce frumos îmi stă-ntr-o ie
Sub al meu sfânt tricolor!

Când plecat de-acasă sunt,
Peste Dunăre sau Prut
Lacrimile-mi curg hoinare,
Văd români peste hotare.

Străbunii noștri ce-au luptat,
Ușor spre marginile uitării zboară
Că mult sânge-au mai vărsat
Pentru a noastră dragă țară.

Datorită lor, acum,
Mă aflu la începutul unui drum
Într-o țară unde mă simt stăpân
Și sunt mândru că-s român!

Scrisoare pentru țara mea

Sophia Coșeran, clasa a VI-a C

Prof. îndrumător: Anca Radu

Țară, cât ești de frumoasă,
Cu a ta inimă gingașă!
Multe tu ne-ai oferit,
Iar noi mereu te-am prețuit.
Ape, râuri, munți, izvoare
Le-ngrijim și le iubim
Ești unică, deși micuță,
Tu îmi vei fi mereu căsuță!
Turiștii des te vizitează
Tu sufletul le-nseninează!
Chiar și de îmbătrânești,
Rămâi o lume din povești!

Legături sfinte sub tainicul fileu

Natalia Elena Tudorache, clasa a VII-a D

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Pe nisip sau pe parchet, înaltă este miza,
Echipe de volei, în fața lor doar briza,
Rachete de voință, spirite unite,
În jocul unde prietenia este împărțită.

Începe meciul, mingea se ridică,
Sub soarele arzător sau sub lumina fină,
Fiecare lovitură, un puls de viață,
Fiecare zâmbet, o prietenie în față.

Serviciul zboară, un arc de triumf,
Plonjoane grațioase, corpuri în lung,
Fairplayul este rege, respectul este regină,
În volei, orice falsitate dispăre de lumină.

Şase suflete de fiecare parte,
Dar cu inimile la fel, bătând în aceeaşi carte,
Un atac, un blocaj, sincronizare perfectă,
Prietenia înfloreşte, sinceră şi directă.

Când mingea se înalţă, fie coboară, toţi ochii o urmează,
În tăcerea momentului, voinţele se-ntâlnesc,
Fiecare punct e câştigat cu trudă,
Fie înfrângere, fie victorie, respectul nu scade.

Pauza aduce şoapte, sfaturi şi zâmbete,
Oameni legaţi de pasiuni comune, fără limite,
Inamici nu există, doar competitori,
Într-un dans de curaj, înţeles şi plin de fiori.

Fileul, graniţă efemeră între prieteni,
Separă trupuri, dar niciodată suflete,
Căci în volei, adevăratul câştig,
Este prietenia ce din joc izvorăşte.

La final, mâinile se strâng, feţele zâmbesc,
Într-o lume unde rivalitate devine respect,
Aceasta este esenţa, esenţa de fairplay,
În volei, unde inima bate mai tare pe teren.

Şi chiar dacă soarele apune pe plajă,
Ori noaptea acoperă sala cu mantia-i calmă,
Voleiul rămâne un simbol de curaj,
Prietenie şi onoare, într-un joc fără seamăn.

În ecoul victoriei sau în liniştea înfrângerii,
Se naşte un cântec de prietenie,
Fiecare lovitură, fiecare salt înalt,
Este un testament al voleiului şi legăturilor ce nu se desfac.

Şi când se stinge ziua, iar tribunele se golesc,
Amintirile jocului în suflete cresc,

Rămân la noi acele momente sacre,
Prietenii născute, legături de aur pure.

Așa continuă voleiul, din generație în generație,
Un sport ce cultivă inimi cu dedicație.
Fairplayul este steaua călăuzitoare,
Iar prietenii formate, comori nepieritoare.

În inima mea, voleiul va dăinui mereu,
Ca un far de speranță, ca un cântec al unui zeu,
Pentru totdeauna...
Pasiunea mea.

Amintiri din munți

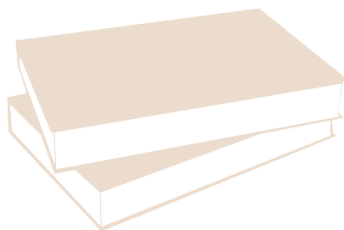
Iris Evora Florescu, clasa a V-a B
Prof. îndrumător: Daniela Toma

La munte-am fost cu clasa mea,
Pe poteci de piatră grea.
Ne-am jucat și-am alergat,
Până soarele-a apus blând și curat.

Doamna ne-a fost sprijin mereu,
Cu zâmbet cald și glasul său.
Ne învăța despre natură,
Pe cărări de pădure pură.

De-a v-ați ascunselea-am jucat,
Prin brazi falnici ne-am strecurat.
Râs și jocuri, ziua toată,
Tabăra ne-a fost minunată.

Acum privesc înapoi cu dor,
De-acum doi ani răsetele lor.
Carpații ne-au fost casă de vis,
Cu amintiri ce nu s-au stins.

Prietenia

Ana Cristea, clasa a VI-a E

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

În al vieții tumult, prieteni noi ne-am găsit,
Cu suflete calde și zâmbete neîntrerupte, am rămas uniți.
În inimi să ne purtăm cu drag și cu încredere,
Povești de prietenie să scriem mereu cu plăcere,
În lumea noastră plină de zâmbete sincere.
În râsul tău găsesc un colț de fericire,
În sufletul tău mereu găsesc iubire,
Drumul vieții împreună îl străbat,
Prietenia noastră nicicând nu va fi de uitat.
În serile lungi și liniștite, sub cerul senin,
Prieteni adevărați, fără de vreun suspin,
În compania voastră, bucuria e-n toi,
Prieteni dragi, suntem uniți ca un roi.
Cu zâmbetul tău cald ce-mi luminează zilele,
Prietene drag, fără de vele,
Călătorim pe cărarea prieteniei,
Cu inimile pline de bucurie.
În vremuri de furtună, tu ești stânca mea,
Prietene drag, fără de teamă,
Sprijinul tău mă ridică mereu,
Împreună trecem prin orice nevăzut și greu.
În inima mea ești mereu un gând frumos,
Prietene drag, așa cum nu e nimeni altcineva,
Împreună râdem, împreună plângem,
Prietenia noastră mereu va străluci, îi promitem.
Pe aripile timpului zburăm împreună,
Prieteni adevărați, legați de o inimă bună,
În bucurii și în tristeți, mereu alături,
Prieteni pentru totdeauna, fără să avem certuri.
În orice clipă, prietenia noastră strălucește,
Ca un far de lumină ce mereu ne călăuzește,
În inima mea veți fi mereu,
Prieteni dragi, sufletul meu vă cheamă mereu.

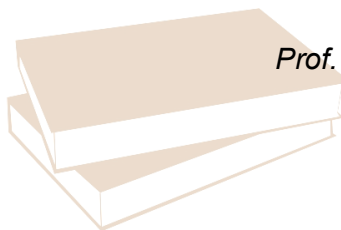
Pe o plajă din Cancun

Ioana Nadolu, clasa a VI-a E
Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Era într-o seară, pe-o plajă din Cancun,
Un crab mic și plâpând,
Care era tare flămând
Și s-a decis să meargă la drum
Ca să găsească un cărbun,
Să mănânce pe săturare
Numai bucate pe nemăsurate.
Dar crabul n-a găsit nimic
Și a rămas nedumerit.
Și-așa pe plaja din Cancun,
Într-o seară de Crăciun,
Crabul n-a mai mâncat morun.

Motănelul de la cinci

Robert Păun, clasa a II-a D
Prof. îndrumător: Mirela Deaconu

Sunt motanul de la cinci,
Locuiesc în bloc aici,
Mai sigur la scara doi
Și sunt un micuț piscoi.
Un motan negru, frumos,
Numai piele, numai os,
Ce mă plimb nevoie mare,
Pe aleea din parcare.
Căutând în față-n spate,
Un cățel dornic de joacă.

Acum sunt mic, dar cresc mare
Că îmi dă Robert mâncare.
Dacă nu, să-mi dea vecina,
Că de nu, îi fur smântâna.

La părinți nici nu cerșesc.
Pe ei pot să-i păcălesc.

Cartierul cu pisici

Robert Păun, clasa a II-a D

Prof. îndrumător: Mirela Deaconu

Cartierul cu pisici este la Robert aici.

Zilnic îi vezi cum se joacă

Și cum strâng căteii în brațe.

Uneori se urcă-n pom

Și când cad, nu zic: Pardon.

Alteori stârnesc la zbor, stolul porumbeilor.

Dar când vor să intre în casă,

Întâi florile miros,

Și se comportă ca mieii,

Râd de ei și șoriceii.

Tenis de masă

Diana Maria Stuparu, clasa I F

Prof. îndrumător: Ileana Stanciu

În grădina mea frumoasă,

Două palete stau pe masă.

Și-o biluță, tot așa,

Așteaptă să mă joc cu ea.

Eu spre școală am plecat,

Multă lume am salutat.

Apoi, profesorului i-am cerut

Să-mi explice jocul.

Toată ziua m-am jucat

Jocul meu preferat.

Așadar, copii-nțelegeți

Că sportul merită efortul.

Surioara mea dragă

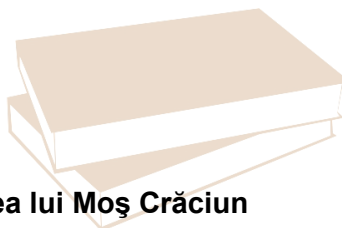
*Pavel Dinu, clasa a IV-a A
Prof. îndrumător: Andreea Dinu*

La sfârșit de primăvară,
O botezăm pe a mea surioară
Ana-Timeea e numele ei,
De la Sfânta Ana și Sfântul Timotei.

Spre final de iarnă grea
Hop și ea în casa mea!
Ghiocel de primăvară,
Hai să ne jucăm afară!

Tu, floricică plăpândă,
Fetiță bună și blândă,
Esti frumoasă și senină,
Cum e cerul în lumina.

Din februarie, pân- acum
Am fost amândoi pe-un drum.
Tu, fluturaș colorat,
Cât de mult te-am așteptat!

Povestea lui Moș Crăciun

*Andrei Giubega, clasa a III-a F
Prof. îndrumător: Raluca Diaconu-Dinu*

Moș Crăciun și renii săi
Împreună pornesc acum:
Nu oferă celor răi
Cadouri sau ceva bun!

Spiridușii lui cei unici
Îl ajută la sculptat,
Ei lucrează și sunt magici,
Până când s-a înnoptat.

Cu sania lui decorată
Moș Crăciun zboară în zare,
E seara mea preferată,
Cea mai dragă sărbătoare!

Iarna

Ioana Ariana Sanda, clasa a IV-a D

Prof. îndrumător: Cristina Tuică

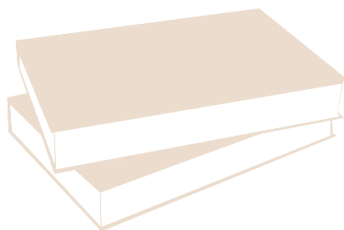
Iarna a sosit acum,
Toți copiii sunt pe drum,
Săniuș și colindat,
Nimeni nu le va rata.

A-nceput de ieri să cadă,
Un fulgușor argintiu,
Dar acum sunt chiar o mie,
Care cad din cer îndată.

Decembrie chiar a sosit,
Cu zăpada pân' la brâu,
Moș Crăciun vine cu daruri,
La copiii minunați.

Anul nou vine cu capra,
Ursu' , Jienii și mascații,
Sorcova și Plugușorul,
Toată lumea le așteaptă.

Cine nu va aștepta,
Iarna aceasta minunată,
Toată lumea va striga:
„Bine ai venit, zăpadă!”

Iarna

Maia-Nicol Călin, clasa a IV-a D

Prof. îndrumător: Cristina Tuică

Iarna a venit cu drag,
Cu zăpadă pe la prag.
Vântul rece a sosit,
Pe la geam l-am auzit.

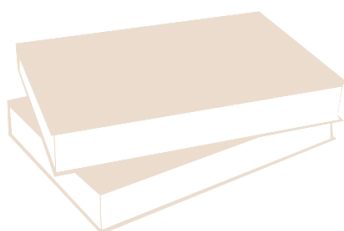
În casele înzăpezite,
Cu brăduți împodobiți,
Se zăresc luminițe aurii
Și steluțe argintii.

Ziua mamei

Amira Andreea Chilafu, clasa a III-a E

Prof. îndrumător: Loredana Ducu

Azi, în lumea noastră mare,
Este importantă sărbătoare.
Copilul și mama ruptă din soare
Celebrează fără-nctare.
Mama, cu forța cât un munte,
Îi dă copilului putere să facă multe.
Iubirea ei îl crește mare
Povața sa îl face tare.
Zâmbetul îi dă crezare
Căci va fi un om cu inima mare.

Școala noastră

Amira Andreea Chilafu, clasa a III-a E

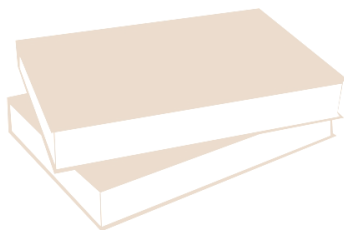
Prof. îndrumător: Loredana Ducu

Zi de zi, cu inima deschisă,
Pășim pe poarta scolii
Și învățăm cu sârguință.
Avem istoria în spate
Și dascăli iscusiți,
O lege ce ne înalță în centrul craiovean.

Eu sunt al lui „Traian”,
Cu minte strălucită,
Și dragoste de țară
Muncesc cu sârguință.

Eu sunt viitorul
Și vreau să cresc frumos,
Să trăiesc în libertate
Și să fiu duios.

Noi suntem școala noastră,
Copii ai lui Traian,
Ce visul îl creează
În oraș oltean.

Întâmplările primăverii

Ioana Sofia Rizea, clasa a IV-a A
Prof. îndrumător: Stănescu Mihaela

Primăvara a venit,
Frunzele au înverzit,
Toți, cu mic, cu mare,
Au ieșit la plimbare.

Sus pe cer a strălucit,
Soarele cel odihnit,
Păsările călătoare au sosit,
Iar noi frumos le-am primit.

Hărnicuțele albine
Vor să se încălzească bine,
Ca pajiștile înflorite
Să se simtă iar iubite.

Sfârșit de an școlar

Miruna Andreea Manda, clasa a IV-a A

Prof. îndrumător: Stănescu Mihaela

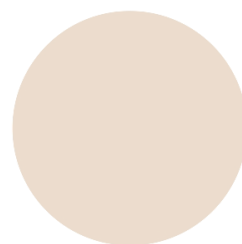
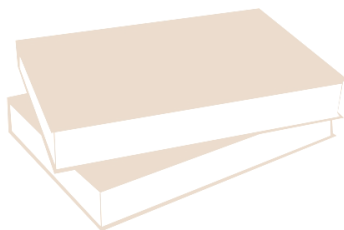
Înc-un an s-a terminat,
Și cărțile le-am predat,
Am devenit mai deștepți,
Și, probabil, mai corecți!

Doamna ne-a ascultat,
Și nu s-a-nfuriat,
Chiar și când n-am fost cuminți.
Puteți să vă mirați, părinți!

Anul ne-a adus
Multe bucurii de spus,
Iar vacanța mare
Vine cu mult soare!

Cum s-a terminat
Acest an minunat?
Nici nu ai început bine
Că ne-am despărțit de tine!

Hai să încheiem anul bine!
Așa că spuneți cu mine:
Clasa a III-a s-a sfârșit!
Clasa a IV-a, bun venit!

III. „TRAIAN” ÎN GURA PRESEI

Știința, întâmpinată cu entuziasm la Școala Gimnazială „Traian”

Ziarul Cuvântul Libertății

31 ianuarie 2025

Dacă recenta schimbare de antrenor nu le-a redat complet jucătorilor Universității Craiova surplusul de moral necesar pentru a reveni în sfera succeselor, tonusul conferit de vizita la Școala Gimnazială „Traian” ar trebui să-i repună în profil de performanță. Reprezentați de Denil Maldonado, Anzor Mekvabishvili, Basilio Ndong, Mihai Căpățână, Ștefan Baiaram și Ștefan Bană și de președintele de onoare al clubului, legenda Științei, Sorin Cârțu, alb-albaștrii au descins vineri la prânz printre copiii de la fosta „Școală 2”, unde au fost întâmpinați cu un ropot de entuziasm, exprimat fără pic reținere, de micuții elevi.

Puși în temă de vizita fotbaliștilor Științei, școlarii s-au dotat fiecare cu ce a avut la dispoziție, un tricou, o eșarfă, un fular sau cel puțin cu orarele oferite cu generozitate de oaspeții lor și au obținut autografe și amintiri deosebite. În schimb, impulsul sentimental pe care l-au recepționat jucătorii Științei, impresionați de primirea de care au avut parte, poate fi mai eficient ca un discurs

motivațional din partea lui Mirel Rădoi înainte de meci.

„Oltenia Eterna Terra Nova” a răsunat în difuzoare și i-a adunat pe puști în curtea școlii pe terenul de fotbal. „Sunt ei, sunt ei, au ajuns” a fost șoapta care s-a răspândit și s-a transformat apoi în vuiet, o dată cu apariția fotbaliștilor. Precum pe vremuri „Centralul” erupea la apariția favoriților, vineri, la o scară mai mică, în mijlocul Băniei, puștii de la „Traian”, băieți și fete laolaltă, au întâmpinat delegația Universității Craiova cu frenezia specifică vârstei. „Știința, Știința” au Leuții-mascotă ai Științei n-au lipsit, fiind asaltați de cei mai mici dintre elevii școlii.

Doamna directoare Diana Brătucu, laureată cu premiul „directorul anului pentru antreprenoriat în România”, a interpretat ideal rolul amfitrionului, atât invitații, cât și elevii având parte de un eveniment special. Un moment artistic și un meci de fotbal între elevi au condimentat acțiunea de la școala „Traian”.

Puși sub tirul acuzațiilor în acest sezon, mai ales în ultima perioadă, din mai multe direcții, fotbalistii Științei aveau nevoie de o astfel de primire din partea copiilor. În privirile lor nu există ocară, malițiozitate, ci speranță, admirație și entuziasm. Boost-ul de energie cules de alb-albaștri din curtea școlii, unde pe vremuri răsăreau și se descopereau talentele locale, ar trebui să le fie suficient nu numai pentru un succes cu Iași, ci pentru o luptă la titlu. Copiii de la „Traian” vor avea ocazia de a-și încuraja favoriții live, duminică, porțile fiindu-le deschise la meciul de campionat de la ora 17.15, întâlnirea fiind fixată pentru orele 16.00, în preajma arenei „Ion Oblemenco”.

Sorin Cârțu s-a declarat impresionat de modul cum a fost organizată acțiunea și de primirea de care au avut parte alb-albaștrii la „Traian”.

„E o bucurie la evenimente de genul acesta, chiar nu mă așteptam, credeam că este ceva mai restrâns și felicit pe toată lumea, conducerea școlii, pentru că s-au mobilizat pentru acest eveniment. În cazul familiei mele se păstrează tradiția, fetele mele au învățat aici și sunt recunoscător pentru cultura pe care au deprins-o aici și tot ce au învățat pentru a le ajuta în viața de zi cu zi și dovadă că au reușit în viață, acum este și nepotul meu aici, suntem în conexiune directă cu școala „Traian”. Le-am transmis copiilor să se roage pentru victoria cu Iași, pentru că ei sunt puri și ne dorim să avem un început bun cu noul antrenor” a spus Sorin Cârțu.

„Ne bucurăm că am putut să la aducem un zâmbet pe buze și pe mulți de ei sper să-i vedem pe teren. Și eu am avut idolii mei și sper să se bucure de prezența noastră” a adăugat Ștefan Baiaram.
(jurnalist: Cosmin Staicu)

TRAIAN

Polițiștii doljeni au desfășurat activități în mai multe unități de învățământ, menite să promoveze un mediu școlar sigur și lipsit de violență, cu ocazia „Zilei Internaționale a Nonviolentei în Școală”.

„Ziua Internațională a Nonviolentei în Școală” este o sărbătoare fondată în 1964 și este marcată, anual, la data de 30 ianuarie, în școlile din întreaga lume, la aniversarea morții lui Mahatma Gandhi, simbolul nonviolentei în lume. Se pledează pentru o educație permanentă în armonie, toleranță, solidaritate, respect pentru drepturile omului, nonviolență și pace. În cadrul activităților desfășurate, polițiștii au pus accent pe rezolvarea pașnică a conflictelor, respect reciproc și toleranță, oferind informații despre prevenirea violenței în școli, angrenându-i pe elevi în diferite jocuri interactive. Polițiștii din cadrul Biroului Siguranță Școlară (BSS) au marcat această zi alături de elevii Școlii Gimnaziale „Traian”, din municipiul Craiova. “Astfel, peste 200 de copii din ciclul primar au desfășurat, cu ajutorul profesorilor de educație fizică, un flashmob cu mesajul „Tăcerea e tot violență. Vocea ta e soluția!”. Totodată, peste 130 de elevi

din ciclul gimnazial și-au lăsat “amprenta” printr-un mesaj scris pe suprafața gardului școlii „Aceste mâini nu vor lovi niciodată!” și au construit avioane din hârtie cu mesaje pozitive menite să încurajeze relațiile armonioase”, a precizat Mihaela Popescu, coordonatoarea BSS Dolj.

„Prin exemple de situații concrete, polițiștii au reușit să-i convingă pe toți elevii implicați în aceste activități de faptul că atitudinea face de cele mai multe ori diferența, iar o reacție nonviolentă de

rezolvare a conflictelor este foarte importantă, scopul nostru principal fiind același: consolidarea relației de încredere între poliție, școală și părinți”, a menționat Andreea Mateescu, purtător de cuvânt al Inspectoratului de Poliție Județean Dolj. (jurnalist: Cristi Pătru)

Loredana Ducu, învățătoare la Școala Gimnazială „Traian”, îi ajută pe copii să își descopere potențialul și să se pregătească pentru viitor. Prin blândețe, dăruire și o înțelegere profundă a nevoilor elevilor din zilele noastre, Loredana este un sprijin emoțional esențial pentru micuții pe care îi formează. A pornit pe acest drum în urmă cu 23 de ani, iar astăzi, în sala de clasă a elevilor de clasa a III-a, își continuă misiunea cu aceeași pasiune și determinare ca în prima zi. În toți acești ani petrecuți la catedră, a urmărit cum elevii săi au crescut, au studiat în străinătate sau au făcut cariere de succes, mai ales în domeniul IT. Unele dintre fostele eleve au ales chiar să devină învățătoare, ducând mai departe moștenirea educației. Poveștile lor de succes sunt cea mai mare mândrie a Loredanei, iar fiecare nouă generație de copii îi reînnoiește pasiunea pentru acest drum al formării viitorului. Cum reușește să îi facă pe copii să iubească școala? Ce metode și activități dau rezultate? Aflăm dintr-un interviu acordat Media10.

Media10: Ce v-a determinat să deveniți învățătoare? Cine v-a inspirat?

Loredana Ducu: Sunt învățătoare de 23 de ani. La început, copil fiind, nu eram hotărâtă dacă să urmez această cale, însă părinții m-au sfătuit să o fac. Am ascultat de ei, am dat examenul și am absolvit Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”. Imediat după, am primit primul post într-o școală de la țară, în Valea Stanciului, unde am făcut naveta timp de mai mulți ani. Între timp, am absolvit și Facultatea de Litere, specializarea limba română-limba franceză. Îmi plăcea franceza încă din școala generală, așa că am ales să mă specializez și în această disciplină. În tinerețe, simțeam nevoia să încerc mai multe lucruri. Totuși, **după un an de predare a limbii franceze, am decis să mă întorc la prima mea dragoste: meseria de învățătoare.** De la an la an, mă simțeam tot mai potrivită pentru această profesie. În plus, feedbackul pozitiv din partea părinților și a copiilor mi-a întărit convingerea că sunt pe drumul cel bun.

Media10: Sunteți în învățământ de peste 20 de ani. Cum se face că ați fost profesoară de limba franceză, dar ați ales să lucrați cu copii mici, ca învățătoare?

Loredana Ducu: Am predat limba franceză numai un an, după care am renunțat. De atunci, am mai avut contact cu limba doar ocazional, în cadrul unor cursuri Erasmus. Acolo, deși predomina limba engleză, erau și vorbitori nativi de franceză, iar acest lucru mi-a permis să o mai exersez. În afară de acele momente, nu am mai avut ocazia să folosesc limba franceza. Am preferat să mă dedic predării celor mici, unde simțeam că am un impact mai mare decât la clasele gimnaziale. Îmi era mai ușor să mă înțeleg cu ei, iar ceea ce făceam avea un efect mai vizibil. În plus, limba franceză nu mai este acum la fel de accesibilă pentru elevi. Cred că generația actuală este printre ultimele care mai studiază limba franceză la noi în școală.

Generațiile de azi au o nevoie mai mare de afecțiune

Media10: Cum îi faceți pe elevi să fie apropiați de dumneavoastră?

Loredana Ducu: Încerc mereu să fiu autentică și sinceră cu elevii mei, să mă apropii de ei și să îi ascult cu adevărat. Mai mult decât atât, observ că **generațiile de azi au o nevoie mai mare de afecțiune**. Poate și din cauza faptului că părinții nu mai au aceleași resurse de timp și energie pentru a se conecta profund cu copiii lor. Din acest motiv, micuții caută mai mult sprijin emoțional în noi, cadrele didactice. Rolul nostru este esențial, pentru că noi îi primim într-un mediu de grup și îi învățăm diferite reguli, și anume: cum să socializeze, să comunice, să se tolereze și să colaboreze. Doar prin educație putem modela aceste abilități. De asemenea, avem la dispoziție diverse metode, inclusiv jocuri și activități practice, care îi ajută să învețe aceste valori de bază.

Media10: Sunt copii mai timizi, mai temători. Cum îi ajutați să se integreze mai ușor la școală?

Loredana Ducu: Unii copii sunt mai timizi din fire și întâmpină dificultăți în a se adapta la noul mediu, la un nou program. În astfel de cazuri, este important ca noi, ca dascăli, să identificăm problema, să discutăm cu părinții și, dacă este nevoie, să apelăm la ajutorul consilierului școlar. Colaborarea cu un specialist este esențială pentru a găsi noi idei și soluții adaptate fiecărui copil în parte. Chiar dacă nevoile lor pot părea similare, fiecare elev este unic. Reacțiile lor diferă, motiv pentru care o altă părere, mai ales cea a unui profesionist, este întotdeauna binevenită. După o pauză mai lungă, cum este cea din timpul verii, observ că unii copii devin foarte atașați de mine, ca învățător, și revin mai greu la interacțiunile cu colegii. Rolul meu este să îi ajut să colaboreze, să schimbe partenerii de lucru și să se implice în proiecte de grup. Activitățile extrașcolare și vizitele educative sunt, de asemenea, oportunități excelente pentru a-i încuraja să se integreze și să comunice mai ușor.

Calități esențiale pentru a fi un bun dascăl

Media10: Ce aptitudini credeți că trebuie să aibă un bun învățător?

Loredana Ducu: În primul rând, un bun învățător trebuie să fie bine **pregătit din punct de vedere academic**. În al doilea rând, este esențial să fie **deschis către tot ce este nou**, să fie **iubitor de oameni** și, în mod special, de copii. Totodată, trebuie să aibă **curajul de a cere ajutor** atunci când este necesar și **să îndrăznească să experimenteze** diverse metode didactice care se potrivesc clasei sale. De asemenea, un învățător bun **conștientizează responsabilitatea** pe care o are față de toți copiii, nu doar de unii dintre ei. Rolul nostru este să sprijinim fiecare elev în progresul său academic, dar și în dezvoltarea socio-emoțională și integrarea în grup. Deși nu ne iese mereu tot ceea ce ne propunem, este important să rămânem deschiși și să avem determinarea de a încerca din nou de fiecare dată.

Metode de predare eficiente

Media10: Care sunt cele mai eficiente metode de predare pe care le-ați folosit la clasă cu copiii și au dat rezultate?

Loredana Ducu: Pe măsură ce cresc, am observat că elevii sunt mai obosiți și mi-e mai greu să îi scot din starea aceea de somn. Din acest motiv, am ales ca primele ore să fie joc și mișcare sau educație civică, tocmai pentru a-i ajuta să intre mai ușor în ritm. În plus, avem și jocuri de reflecție, organizăm și diferite activități în aer liber atunci când ne permite vremea. Mai apoi, putem să ne continuăm ziua cu orele mai grele, cum ar fi româna, matematica. Ca și metode de predare, am descoperit că elevii sunt mai receptivi atunci când citesc individual și apoi își împărtășesc ideile sau când își predau unii altora lecțiile în rolul de „profesori”.

În acest an, mi-am propus să aplic și să insist mai mult timp pe o metodă de predare. Cele mai eficiente sunt: harta mentală, sublinierea cuvintelor importante, metoda întrebărilor, diagramele și desenele. De asemenea, este foarte important să cunoaștem stilurile de învățare ale elevilor: unii învață mai ușor vizual, alții auditiv. În acest caz, se pot înregistra în timp ce își expun ideile reținute și apoi să le asculte sau pot să aplice metoda povestirii în oglindă. Anul acesta, voi utiliza mai des tehnica întrebărilor și harta mentală, metode care îi ajută pe elevi să își fixeze noțiunile de bază și să le dezvolte.

Jocul, metoda preferată de elevi

Media10: Cum integrați jocul la ore și cum îi ajută pe elevi să acumuleze mai ușor informațiile?

Loredana Ducu: La începutul fiecărei zile, fac un scurt **joculeț de destindere**, menit să ajute elevii să se relaxeze și să se regleze emoțional. Pe parcursul lecțiilor, integrez **jocuri didactice** care sunt foarte apreciate de copii. De exemplu, după ce am citit împreună o carte, îi provoc să se transpună în pielea personajelor sau să creeze propriile piese de teatru inspirate din lectură. De asemenea, folosesc și **jocuri de atenție** pentru a stabili reguli și rutine. Un exemplu de activitate recent folosită este „jocul mișcării browniane”, care îi ajută pe elevi să-și canalizeze energia și să respecte anumite reguli, cum ar fi să nu vorbească și să ofere prioritate.

Pentru a învăța bunele maniere, folosim un „**talking stick**” – un bețișor special care îi permite celui care îl ține să vorbească, în timp ce restul ascultă. Aceste activități, deși simple, sunt esențiale pentru dezvoltarea lor socială și emoțională. Ele nu doar că îi ajută să se integreze în grup, dar le oferă și oportunitatea de a învăța prin joacă, aplicând lecțiile învățate atât în clasă, cât și în viața de zi cu zi.

Proiecte educaționale de succes

Media10: De-a lungul timpului, ați participat la foarte multe proiecte educaționale. Care sunt cele mai interesante proiecte la care ați luat parte și ce cunoștințe ați dobândit în urma lor?

Loredana Ducu: Printre cele mai recente proiecte la care am participat se numără **proiectul „DAVINCI”**, axat pe educația outdoor și metodele non-formale. Acest proiect a implicat desfășurarea tuturor activităților în aer liber. În urma lui, am beneficiat de spații de învățare exterioare, cum ar fi băncuțe și mese, care au rămas acum în dotarea școlii noastre. Aceste facilități ne permit să organizăm lecțiile afară, oferind copiilor o experiență educativă plăcută și variată. Activitățile din cadrul acestui proiect au fost adaptate pe nivel de vârstă și au inclus tehnici precum: vorbit în public, comunicare și colaborare. Mai mult, elevii au avut parte de activități distractive, și anume: au construit căsuțe pentru păsări, au dansat, au testat jocurile copilăriei părinților lor și au colectat idei de la alți copii.

Un alt proiect important la care am participat este **„Școala Încrederii”**, unde am învățat tehnici rapide și eficiente de energizare, metoda cercurilor. Acestea au adus o schimbare semnificativă în practica mea didactică și în dezvoltarea personală. „Școala Încrederii” se axează pe dezvoltarea încrederii în sine și a eficienței personale. Am aplicat cele șapte deprinderi ale persoanelor eficace și am aflat că schimbarea începe cu noi, ca și profesori. Am învățat să fim eficienți, să ne îndreptăm spre obiectivele noastre și să avem grijă de noi, chiar și atunci când întâmpinăm dificultăți.

Începem fiecare zi cu niște joculețe scurte, care ajută la relaxarea și integrarea elevilor în ritmul școlar

Media10: Cum a decurs prima săptămână de școală cu elevii dumneavoastră?

Loredana Ducu: Prima săptămână de școală a fost plină de emoții și provocări. În prima zi, elevii aveau un sentiment de anxietate. Am observat că se simțeau frustrați și supărați pe ei înșiși pentru că au uitat anumite lucruri, chiar dacă era de așteptat după o perioadă lungă de vacanță. Am stabilit împreună că în primele două săptămâni vom fi răbdători și înțelegători cu noi înșine. Orice neclaritate, orice informație uitată va fi discutată la clasă, fără a judeca sau a ne simți vinovați, deoarece este normal să avem nevoie de timp pentru a ne adapta din nou. În această perioadă, ne concentrăm pe recapitularea conținuturilor din clasa a II-a. Pentru a facilita reconectarea, ***începem fiecare zi cu niște joculețe scurte, care ajută la relaxarea și integrarea elevilor în ritmul școlar.***

Media10: Ce planuri aveți pentru noul an școlar? Ce activități, proiecte doriți să implementați la clasă?

Loredana Ducu: Pentru noul an școlar, avem câteva planuri interesante și activități diverse. În primul rând, anul acesta avem o oră suplimentară de matematică, pentru a consolida cunoștințele elevilor. În al doilea rând, la clasele pregătitoare și clasa a III-a, vom implementa opționalul „Leader in me”, ca urmare a participării noastre la proiectul „Școala Încrăderii”. Acest curs va permite elevilor să aprofundeze conceptele învățate și să își descopere vocea interioară, dezvoltându-și abilitățile de lider. De asemenea, ne propunem să organizăm mai multe activități în aer liber și în curtea școlii, inclusiv campionate de fotbal și diverse evenimente tematice. Vom sărbători „Ziua Școlii” cu ateliere de teatru, ateliere culinare și prezentări despre istoria școlii. În luna octombrie, ne pregătim pentru o petrecere de Halloween plină de distracție. Aceste activități sunt menite să facă învățarea mai plăcută și să contribuie la dezvoltarea personală a elevilor.

I-am încurajat să participe la competiții, nu doar pentru rezultate, ci și pentru experiență

Media10: Unde au ajuns elevii dumneavoastră acum? Ce rezultate ați avut cu elevii în cei 23 de ani de carieră?

Loredana Ducu: În cei 23 de ani de carieră, am avut ocazia să văd cum elevii mei au urmat căi diverse și interesante. Unii dintre ei au plecat să studieze în străinătate, în timp ce alții au rămas în țară și activează în domenii variate, mai mult în IT din ce am observat în ultimii ani. Sunt și fete care au ales să urmeze cariera de învățătoare, continuând astfel tradiția educațională. În plus, am fost plăcut surprinsă să văd cum unii dintre foștii mei elevi, pe care nu îi percepeam ca fiind foarte competitivi în școala primară, au avut rezultate remarcabile. De exemplu, anul trecut, un fost elev de-ai mei a ajuns olimpic la geografie.

De asemenea, cei care sunt acum în clasa a VIII-a participă activ la concursuri de lingvistică, olimpiade de română și matematică. Întotdeauna ***i-am încurajat să participe la astfel de competiții, nu doar pentru rezultate, ci și pentru experiența*** valoroasă pe care le-o oferă. Este important să își dezvolte abilitățile și să exploreze noi oportunități, indiferent de rezultatul final.

Relația elev - părinte - cadru didactic

Media10: Ce relație aveți cu copiii și părinții acestora?

Loredana Ducu: Relația pe care o am cu elevii mei este bine consolidată și bazată pe încredere. Între noi există o comunicare atât de profundă încât ne înțelegem din priviri. Elevii știu că pot conta pe mine și au învățat să își ceară scuze și să recunoască greșelile cu naturalețe. Îmi dedic o parte din timp pentru a lucra la aspectele emoționale și relaționale cu ei, promovând sinceritatea și respectul reciproc. În plus, simt aceeași deschidere și încredere și din partea părinților. Totuși, mi-aș dori să avem mai multe oportunități de a ne întâlni și în afara școlii.

În prezent, activitățile extracurriculare, cum ar fi excursiile, sunt destinate exclusiv elevilor. Observ că părinții și-ar dori să participe la aceste întâlniri și să beneficieze de ocazia de a socializa între ei. Totuși, dacă inițiativa nu vine din partea mea, lor le este mai dificil să se organizeze. Un lucru esențial pentru starea de bine a clasei este ca problemele să fie discutate deschis. Chiar dacă apar și anumite neînțelegeri, le rezolvăm împreună.

Încrederea este un principiu fundamental pentru mine

Media10: Care sunt valorile dumneavoastră? Cum faceți să vă mențineți interesul și să nu renunțați?

Loredana Ducu: Valorile care mă ghidează în cariera mea sunt iubirea față de copii și respectul față de oameni. ***Încrederea este un principiu fundamental pentru mine.*** Deși uneori simt că sunt prea „credulă”, continui să am încredere în bunăvoința oamenilor și în potențialul fiecărui copil, chiar și atunci când aceștia au zile mai dificile, probleme personale. De asemenea, îmi place să fiu punctuală și curioasă, două trăsături care contribuie la dezvoltarea mea continuă. Curiozitatea îmi permite să explorez noi metode de predare și să rămân implicată și entuziasată în munca mea, în timp ce punctualitatea mă ajută să mențin un standard de profesionalism și organizare. Aceste valori mă motivează să continui și să nu renunț, chiar și în fața dificultăților. (jurnalist: Ana-Maria Predilă)

Doamna Mihaela

Interviu realizat de:

*Ștefania Ilie, Natalia Tudorache,
Bianca Lungu, Iulia Radu*

Nu credem că există elev în Școala „Traian” care să nu fi auzit de doamna Mihaela. De fapt, stați! Nu e vorba doar despre noi, elevii... în mod sigur, și părinții noștri, prietenii noștri, peste tot, undeva, cineva a auzit de doamna Mihaela de la Școala „Traian”. Dar cine este doamna Mihaela? Răspunsul este simplu și vine din inimă. Este MAMA noastră de aici, este OMUL care vede dincolo de noi, este PRIETENA care ascultă și vede nevoile noastre, este CONFIDENTA elevilor de la „Traian” și, probabil, cel mai iubit membru al personalului auxiliar. Datorită doamnei Mihaela și colegelor dânzei, pe care le prețuim la fel de mult, sălile noastre „strălucesc” zilnic, iar noi am învățat că ordinea și curățenia în locul unde petrecem chiar și șapte ore pe zi, ne

îmbunătățesc starea de spirit și capacitatea de concentrare. Recent, am avut ocazia să-i luăm un interviu, iar intenția noastră a impresionat-o profund și chiar a lăcrimat puțin.

Natalia: *Doamna Mihaela, știți că sunteți deja în inimile noastre și ne-am gândit că ar fi frumos să vă cunoască și cititorii de peste ani ai revistei școlii. Ați putea să ne spuneți care este secretul chipului blând și luminos pe care toți copiii îl adoră?*

Doamna Mihaela: Chiar VOI, pentru că sunt cuminți, frumoși și plini de energie pozitivă. Când sunt aici, parcă îmi retrăiesc copilăria. Când intru pe poartă, găsesc câte un copil fericit care mă salută, iar atunci când sunt obosită și îi văd fericiți, mi se umple inima de bucurie.

AGRI: *Care este amintirea dumneavoastră preferată din școala noastră?*

Doamna Mihaela: Într-o zi, eram supărată și încercam să ascund acest lucru, însă copiii și-au dat seama și au fost alături de mine, m-au îmbrățișat, m-au ascultat, m-au încurajat.

Bianca: *Ce v-a determinat să fiți atât de apropiată de copii?*

Doamna Mihaela: Eu, fiind o mamă singură, nu am prea mult timp să stau cu copilul meu. Sunt așa de înțelegătoare și apropiată de copiii acestei școli cu gândul că și alții vor fi la fel cu băiatul meu, dar și că acești copii vor fi mult mai uniți și mai buni. Mi s-a întâmplat odată să merg la cumpărături și să mă recunoască părinții unor elevi, fiind absolut încântați atât de amintirile copiilor, cât și de spusele lor despre mine. Acele momente mi-au adus un sentiment de mândrie în suflet.

IULIA: *Vă place meseria dumneavoastră ?*

Doamna Mihaela: Da, o iubesc, pentru că mă bucură faptul că sunt înconjurată de copii pe care îi pot ajuta și sprijini mereu.

Agri: *Dacă un copil v-ar cere o favoare, ați putea să-l refuzați?*

Doamna Mihaela: Niciodată, deoarece consider că mereu trebuie să ne ajutăm reciproc, căci așa vom deveni mai buni unii cu ceilalți. Și...niciodată nu vom ști când vom avea nevoie de ajutor din partea acelei persoane.

Natalia: *Cum vă petreceți timpul liber?*

Doamna Mihaela: Urăsc să rămân acasă, am nevoie ca mereu să fiu însoțită de cei dragi. Consider că această slujbă este ceea ce iubesc, căci energia pozitivă a copiilor mi-a umplut sufletul de bucurie mereu, transformându-mi viața complet.

Iulia: *Care este visul dumneavoastră cel mai mare?*

Doamna Mihaela: Mi-aș dori ca băiatul meu să reușească în viață, să fie un om mândru de mama lui, iar eu să fiu sănătoasă și să mă bucur de reușitele lui.

Bianca: *Puteți descrie Școala „Traian” într-un cuvânt?*

Doamna Mihaela: SIGURANȚĂ. Aș minți dacă aș spune că elevii sunt mereu uniți, deși aceasta este una dintre dorințele mele. Să fie buni, onești și uniți toată viața.

Natalia: *Cum vi se pare experiența la Școala „Traian”?*

Doamna Mihaela: O consider frumoasă. Alături de colegi, m-am maturizat, iar copiii mi-au adus o stare de bucurie permanentă. Eu mai am o slujbă dimineața, dar când ajung în fața porții, mă transform într-un copilăș fericit și plin de energie, aflu vești de la voi și nu știu când trece ziua.

Agri: *Dacă ați fi avut o altă opțiune, ce ați fi ales?*

Doamna Mihaela: Nu aș fi ales alt serviciu, aici mă simt cel mai bine.

Iulia: *Cum vă simțiți când vedeți cât de mult vă iubesc copiii?*

Doamna Mihaela: Mă simt foarte importantă și fericită. Am o legătură frumoasă cu copiii, iar anul acesta ne-am apropiat și mai mult.

Bianca: *Vă simțiți ca într-o familie aici, la „Traian”?*

Doamna Mihaela: Cu siguranță. Mi s-a întâmplat odată să fiu foarte tristă și, mergând cu capul în pământ, niște copii timizi au fost foarte afectați de starea mea și, din acel moment, mi-am dat seama că nu sunteți indiferenți.

Agri: *Ce ați schimba la școala noastră ?*

Doamna Mihaela: Cred că mi-aș dori ca toți copiii să zâmbească și să vină la școală cu drag.

Îi mulțumim doamnei Mihaela și, mai jos, regăsiți câteva „învățăături” pe care ni le amintește zilnic și am vrea să vi le împărtășim cu drag.

Indiferent cât de supărat ești, mereu lasă capul plecat și fii cuviincios cu orice persoană, căci nu știi când o vei mai vedea și vei avea nevoie de ea.

Tratează-i pe toți cu respect!

Nu contează cât ar fi de grea învățătura, niciodată să nu renunțați, chiar și când sunteți nesiguri și obosiți, mereu să țineți capul sus și să vă vedeți de drumul vostru!

Am adunat, de asemenea, mai multe impresii ale elevilor din școală și vă lăsăm și aici câteva gânduri anonime:

Vă mulțumesc pentru că îmi spuneți mereu să mă gândesc, aveți grijă de mine și de starea mea de bine. Va iubesc!

Cea mai de treaba doamnă! Ne da sfaturi, ne ascultă și ne îmbrățișează, având grijă de noi.

Doamna Mihaela este o femeie drăguță, sufletistă și de ajutor. O să-mi fie foarte dor de ea când voi pleca la liceu.

Va mulțumim că ne faceți ziua mai frumoasă cu îmbrățișările și vorbele frumoase pe care ni le spuneți. Vă iubim!

De când a venit la această școală, doamna Mihaela este mereu alături de mine. Indiferent dacă iau o notă mică, fac o poznă sau, pur și simplu, nu mă simt bine, doamna Mihaela este lângă mine să-mi dea sfaturi și să mă îndrume. Sunt foarte recunoscătoare că este lângă noi!

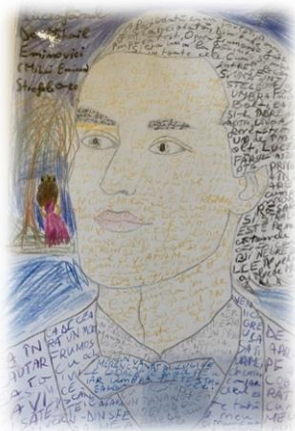
IV. TOT NOI, DINCOLO DE CLASĂ

15 Ianuarie - 175 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu

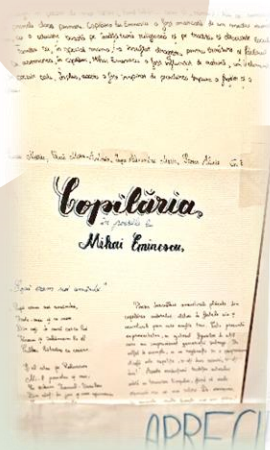
Mara Scarlat, clasa a VIII-a E

Prof. îndrumător: Nadia Șutelcă

În ziua de 15 ianuarie, am sărbătorit 175 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu, simbolul literaturii române și unul dintre cele mai mari genii ce s-a născut, a trăit și a murit pe plaiurile românești. Anul 2025 este anul acestui poet, iar ziua de 15 ianuarie ne amintește că Mihai Eminescu trăiește încă prin versurile sale, dar și prin noi, căci noi suntem viitorul, oglinda trecutului ce reflectă ca o umbră ceea ce am fost.

Cu ocazia acestei zile, doamnele profesoare de limba română ne-au oferit șansa de a descoperi tainele literaturii eminesciene printr-un proiect. Au fost abordate temele naturii, iubirii, trecerii timpului, istoriei, copilăriei, dar și alte particularități ale vieții lui Mihai Eminescu care să ne spună mai multe despre povestea sa și modul în care acesta a revoluționat poezia română folosindu-se de cerneală, hârtie și sentimentele sale profunde în legătură cu diferite aspecte ale vieții. Am analizat limbajul său artistic și cu toții am fost impresionați de ingeniozitatea cu care își exterioriza tainele sufletului, dar și de cuvintele care deveneau artă prin gândurile pe care le exprimau. La final, am expus toate proiectele de-a lungul holului și am putut admira munca tuturor elevilor implicați. A fost un schimb de trăiri, de impresii, dar, în final, toți l-am apreciat pe Mihai Eminescu nu doar pentru cine a fost, dar și pentru cine continuă să fie prin operele sale și mesaje complexe ale acestora.

Deși ziua de 15 ianuarie a reprezentat pentru noi, elevii, o ocazie de a studia și a aprecia poeziile lui Mihai Eminescu, fiecare zi poate fi un prilej de a descoperi încă o taină ascunsă, de a găsi un mesaj în una dintre creațiile acestui poet. Dacă aveți în casă o carte cu astfel de poezii, deschideți-o, chiar și pentru câteva clipe, căci aveți doar de câștigat. În final, această zi a fost și pentru mine o poartă către arta eminesciană și mă bucur că doamnele noastre profesoare ne-au îndreptat către frumusețea operelor lui Mihai Eminescu și ne-au învățat să apreciem literatura în toate formele sale.

Cum mi-am descoperit pasiunea pentru baschet

Cătălina Coman, clasa a VI-a E

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Aveam 10 ani și mergeam la cursuri de dans modern. Încă de la 6 ani, practicam acest sport, dar, în ultimul timp, simțeam că nu îmi mai place. Fiind un copil căruia îi plăcea sportul, voiam să îmi găsesc o nouă pasiune sportivă.

Într-o zi de școală, am văzut o minge de baschet în sala de sport și m-am decis să arunc la coș. Și am continuat să exersiez zilnic. Dar părea că nu reușesc de una singură, așa că am decis să vorbesc cu părinții mei despre noua pasiune.

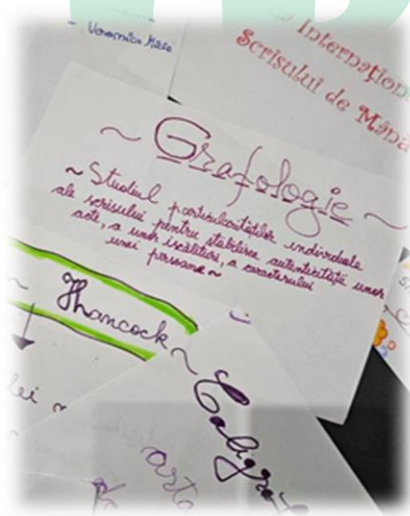
Primul antrenament l-am avut pe 16 decembrie 2022. La început, doar alergam și nu primeam pase, deoarece eram începătoare, iar colegii mei nu credeau în mine. În timp, cu răbdare, voință și încredere, am reușit să progrez, să joc în meciuri, să arunc la coș și să îmi ajut echipa.

Le sunt recunoscătoare părinților mei pentru că m-au sprijinit, dar și antrenorei mele care m-a învățat lucruri noi și a avut răbdare cu mine. Mă bucur că practic acest sport și vă încurajez și pe voi să descoperiți sportul care vi se potrivește. Nu vă descurajați dacă nu reușiți din prima! În tot ceea ce facem este nevoie de muncă și antrenament.

23 ianuarie 2025 - Ziua Internațională a Scrisului de mână

Cristiana Maria Vîrtosu, clasa a VII-a B

Prof. îndrumător: Anca Radu

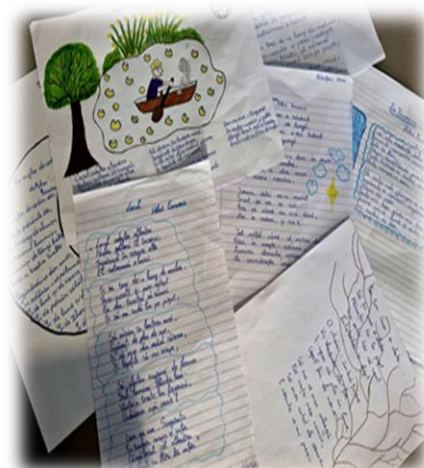

Știați că o semnătură deosebit de lizibilă și de interesantă de pe Declarația de Independență a Statelor Unite ale Americii l-a făcut celebru pe John Hancock la nivel mondial? Mai mult, ziua lui de naștere a fost declarată, de către Asociația producătorilor de instrumente de scris, ziua sărbătoririi scrisului de mână.

Într-o lume dominată de tehnologie, profesorii noștri au ținut să ne reamintească faptul că scrisul de mână nu este doar o abilitate practică, ci și o artă, o exprimare a emoțiilor și a personalității fiecăruia dintre noi.

A fost o oră „altfel”, o oră de cultură și descoperire, în care ne-am jucat cu stiloul, culorile și imaginația, o oră în care ne-am conectat mâna și creierul, dar mai ales unii cu alții. Am împletit arta scrisului frumos cu noțiuni de teorie, am deschis dicționarele și am căutat semnificația unor termeni precum *caligrafie*, *grafologie*, am realizat postere și am desemnat chiar și un câștigător al celui mai frumos scris. Activitatea a atins punctul culminant în momentul în care am învățat să ne „citim” personalitatea printr-o analiză grafologică pe care am vrea să o repetăm și cu alte ocazii.

Vă mulțumim, dragi profesori, că vă gândiți la noi, că putem comunica și dincolo de manuale, că ne învățați că școala nu este doar despre predarea, evaluarea și învățarea conținuturilor, ci și despre a colabora, a crea amintiri și echipe frumoase, care vor contribui la dezvoltarea noastră atât ca elevi, dar mai ales ca oameni!

Pasiunea mea

Patrick Andrei Popescu, clasa a IV-a D

Prof. îndrumător: Cristina Tuică

Cea mai mare pasiune a mea este fotbalul!

Și eu și tatăl meu urmărim cu interes tot ce este legat de acesta. De altfel, și eu activez la un club de fotbal din oraș. Craiova a avut mereu echipă de fotbal, iubită și admirată, cu suporteri înflăcărați. Era „iubirea alb-albastră” a Olteniei.

Clubul la care mă antrenez eu este continuatorul acestei echipe de glorie. Și eu și colegii mei suntem foarte conștiincioși și activi în cadrul antrenamentelor.

Astfel, am participat la multe competiții și turnee. Dintre toate, cel mai emoționant a fost „Cupa ILIE BALACI”, un omagiu adus unuia dintre cei mai buni jucători ai Băniei. Turneul a debutat cu un meci demonstrativ al vechilor jucători ai Universității Craiova. La acest turneu, noi ne-am clasat pe locul II.

Ce galerie am avut! Familie, prieteni, bunici, toți ne-au încurajat și ne-au aplaudat. La sfârșit, toți participanții am primit fanioane și tricouri.

Fericirea a fost la cote maxime!

Cel mai mare vis al meu este să am o carieră de fotbalist cu un palmares bogat!

Știați că...

Diana Maria Stuparu, clasa I F

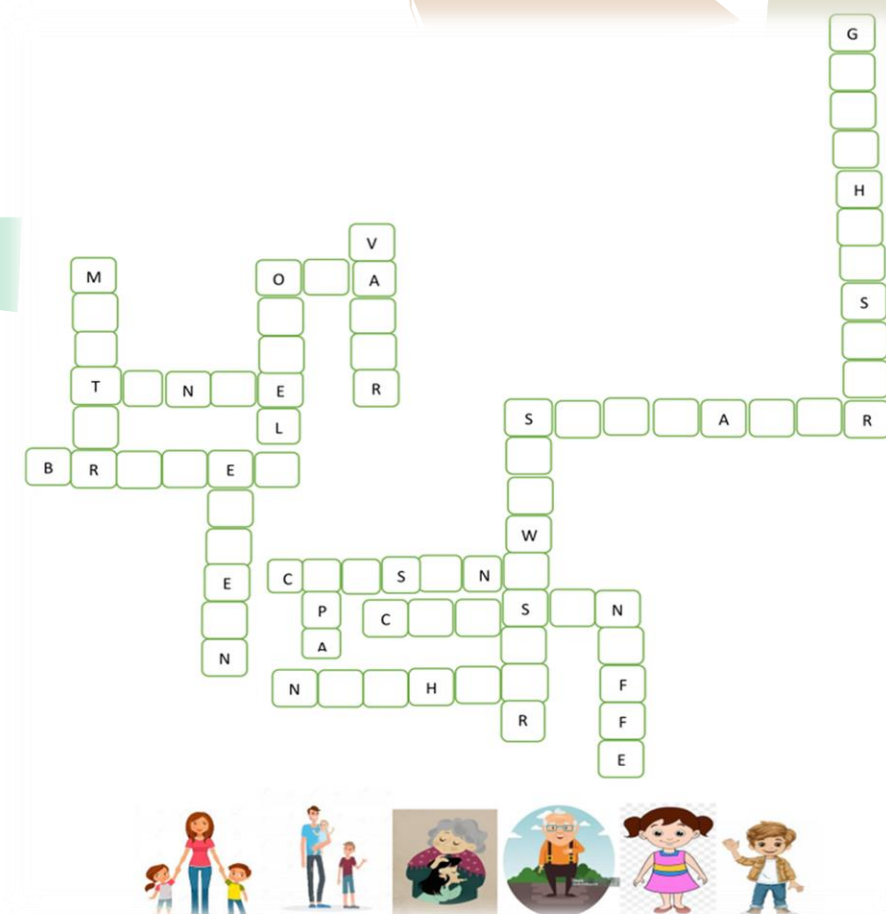
Prof. îndrumător: Ileana Stanciu

- ▶ Hienele pot să digere oase?
- ▶ „Pisica” fossa, o specie carnivoră înrudită cu mangustele, este singurul dușman natural al lemurilor din Madagascar?
- ▶ Hiracoteriul, strămoșul cailor de azi, avea dimensiunea între o pisică și un câine Fox Terrier, dar semăna cu cerbii și cu antilopele?
- ▶ Tardigradele, numite și urși-de-apă, sunt animale microscopice care au precedat dinozaurii și care rezistă în condiții extreme de frig, caldură sau presiune, atât pe Pământ, cât și în spațiu?
- ▶ Pisicile, ca și oamenii, sunt fie dreptace, fie stângace?
- ▶ Blobfish, un pește gelatinos abisal, a fost declarat cel mai urât animal din lume având aspectul unui moșneag?
- ▶ Ursul polar are pielea neagră sub blană?
- ▶ Girafa își poate înfășura limba sa foarte lungă în jurul capului?
- ▶ Bursucul de miere este singurul mamifer care aleargă la fel de repede și cu fața, și cu spatele?
- ▶ Wombatul, un locuitor al pădurilor australiene, este renumit pentru faptul că excrementele sale au formă de cub?

Wer ist das ?

Ilinca Natalia Popescu, clasa a VI-a B

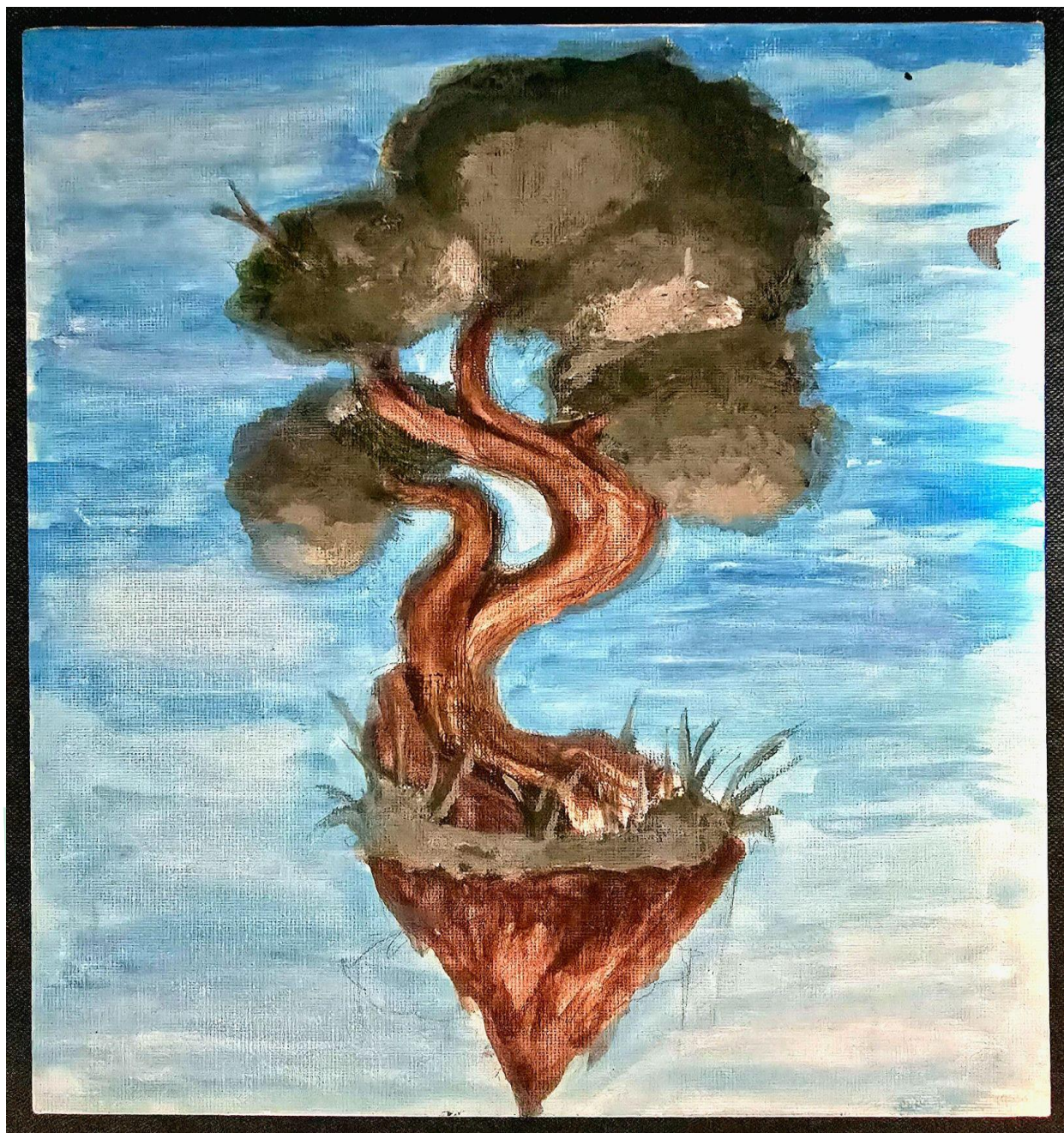
Prof. îndrumător: Mihaela Cotoi

Pictură pe pânză „Tărâmurî Fantastice”

Antonia-Elena Irimiea, clasa a V-a B

Prof. îndrumător: Adriana Marcea

IV. GÂNDURI, VISURI, REUȘITE

Din ce-am dedus...

Irena Nedelcu, absolvent, promoția 2022

Prof. îndrumător: Daniela Toma

Fiecare elev al Scolii „Traian” resimte mândria statutului pe care îl are, încă de la primii pași făcuți pe poartă, până la aruncarea tocii la festivitatea de absolvire. Eu resimt chiar acum, rememorând întâmplări dragi inimii mele, mândrie și recunoștință, pentru că am putut crește într-un asemenea mediu, care, de-a lungul anilor, mi-a fost ca o a doua casă.

Mă numesc Irena Nedelcu și, spre deosebire de colegii mei, eu mi-am deschis aripile puțin mai târziu, pentru că, o perioadă lungă de timp nu am avut curajul de a crede în zbor. Gimnaziul este, din punctul meu de vedere, perioada formatoare definitivă din viața unui copil care este la început de drum, a unui copil căruia îi este teamă de eșec, de a nu fi acceptat de către ceilalți, de a se expune prea mult. Pot spune cu zâmbetul pe buze că eu am fost un caz fericit, am fost ajutată de profesorii mei, dascăli desăvârșiți, în special de doamna mea profesoară de limba română, Daniela Toma, care mi-a demonstrat că zborul nu înseamnă frica de a cădea, ci șansa de a privi înainte, spre promisiunea unui nou orizont, spre cea mai bună versiune a ta, și azi, și mâine, și în fiecare zi. Noi înșine suntem stăpânii propriului destin, iar eu cred în puterea fiecăruia de a evolua, dacă există dorință și pasiune. Nu voi menționa olimpiadele sau concursurile la care am participat, întrucât consider că la „Traian”, înainte de toate, învățăm să fim oameni integri, muncitori, onești, după aceea vin și recompensele precum premiile. Dacă este cineva curios, poate verifica panoul de la intrare.

Cele mai frumoase amintiri sunt păstrate între pereții acestei școli, unde am crescut, unde am avut pentru prima dată curajul de a visa. Pentru acest lucru nu mă pot revanșa, dar sper că aceste rânduri redau cu fidelitate trăirile și sentimentele mele sincere, în semn de mulțumire și recunoștință pentru tot. Acum și pentru totdeauna, din partea unui copil care „zboară” spre necunoscut cu aripile larg deschise.

Acasă

Flavia Mădălina Leu, promoția 2021

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Probabil sună a pură ficțiune când spun că anii de școală sunt, de fapt, cei mai frumoși din viața unui om, dar dacă v-aș prezenta câte puțin din al meu „acasă”, v-ați da seama despre ce vorbesc. Atunci când am venit pentru prima dată în această școală, emoțiile mă copleșeau, fiind un colectiv nou și având un milion de întrebări. Nu m-am gândit că va deveni locul unde mă întorc să îmi recapăt zâmbetul, însă aici am învățat ce înseamnă prietenia, ce înseamnă să fii copil și ce înseamnă să ai o a doua familie, alături de care să nu treci doar peste lucrările de control, ci și peste greutățile preadolescenței. Atmosfera prietenoasă mă determina să aștept cu nerăbdare fiecare zi de școală și să prețuiesc fiecare oră petrecută alături de colegii mei.

Și cuvintele nu sunt îndeajuns pentru a putea exprima cât de recunoscătoare sunt pentru profesorii ce mi-au luminat calea, ce au ales, pe lângă a ne dezvolta inteligența, să ne fie adevărați mentori în viață și să ne transforme, mai presus de orice, în oameni buni. Dacă m-ar întreba cineva de ce acest loc este o adevărată nestemată a sufletului meu, aș povesti despre orele de română, cu doamna dirigintă, omul care a crezut în mine și m-a sprijinit; despre cele de mate, în care câte o ecuație se îmbina cu un sfat să ne ajute la liceu, sau orele de istorie, în care trecutul se împletea cu glumele domnului profesor și multe altele ce au adus o pată de culoare anilor mei de elevă a acestei școli. Pentru cine sunt astăzi, pot doar să le mulțumesc lor, oamenii care ne-au fost, atât mie, cât și colegilor mei, îndrumători și povățuitori!

În sufletul acelui copil care a pășit într-o zi de septembrie pentru prima dată pe poarta Școlii „Traian”, acest tărâm înseamnă acum locul unde a crescut, unde a învățat să zboare, să lupte pentru visurile lui și să aibă curajul să fie mândru de el însuși.

Un suflet de copil

Riana Badea, promoția 2024

Doamnei mele profesoare de limba și literatura română, Anca Radu...

O rază de lumină!

Așa mi-a plăcut mereu să o descriu. De ce? Căci încă de când ne-a pășit pentru întâia oară pragul clasei, profesoara de limba română a reușit să-mi lumineze drumul. Mii de ore petrecute între cei patru pereți ce delimitau lumea reală de universul nostru fabulos, în care clipele păreau infinite, iar vorbele, iluzorii. În răcoarea unei după-amiezi de mai, cuvintele doamnei de română mă transportau într-o altă lume, iar ora de curs se prelungea vreme de veacuri întregi, pe care timpul le prelucra meticulos în atelierul său, îmbrăcând aceste amintiri în aur.

Neclintită pe scaunul meu de altădată, simt cum nemilostivul viitor ne învăluie ca o ceață densă, enigmatică, căreia nu i te poți împotrivi. Mă agăț de frânturi din universul acum sfârșit și o privesc în continuare pe profesoara mea de română, cu același interes emoționat. „Îmi veți lipsi!”, aș fi dorit să spun, însă cuvintele mi-au rămas blocate undeva în suflet. Totuși, firea radiantă, pe care o cunosc atât de bine, observă emoțiile ce-mi sunt pictate pe chip, oricare cuvânt devenind astfel inutil. Astăzi, tot ceea ce-mi doresc este încă un moment alături de cei care m-au văzut crescând, încă o clipă în preajma femeii care a crezut în mine și în care am regăsit o mamă, o prietenă și, mai ales, un exemplu.

Drumul meu a fost, încă din primele ceasuri, aparte. Indiferent câte fulgere mi-au brăzdat bolta cerească, câte furtuni mi-au creat o învălmășeală în suflet, sămânța mea nu a încetat niciodată să crească. Zi de zi, rădăcinile mi s-au adâncit, iar în momentele lipsite de speranță, o rază de lumină și-a revărsat căldura asupra mea, în ciuda monotoniei desăvârșite ce domina cerul. Astăzi, lacrimile din ochi nu mă pot împiedica să văd că esența mea sensibilă se oglindește în sufletul ei.

Mă agăț pentru o ultimă dată de trecut, înainte ca rădăcinile să-mi fie complet smulse din mirabila grădină a școlii. Sute de chipuri zâmbitoare mă înconjoară, însă eu nu mă pot gândi decât la cea care m-a ajutat să înfloresc, deschizându-mi porțile unor noi orizonturi minunate. Un zâmbet sincer de copil îmi răsare involuntar pe buze, gândindu-mă că un nou început mă așteaptă, iar toată îndrumarea primită de la doamna mea profesoară de română mă va călăuzi în continuare și-mi va lumina drumul, la fel ca întâia oară.

Sufletele legate sunt menite să se reîntâlnească sau, cel puțin, așa-mi spune mama mereu. Din acest motiv, speranța îmi mângâie inima naivă de copil, căci printre valorile pe care mi le-a transmis draga mea profesoară, „Nu înceta niciodată să visezi!” mi-a rămas imprimată pe suflet...

Cu dragoste nemărginită,

Riana

Noël Dans le Monde Francophone

Iulia Radu, clasa a VIII-a C

Prof. îndrumător : Anca Radu

Când am compus aceste versuri, am simțit un val de inspirație, ca și cum fiecare cuvânt își găsea locul de la sine. Era o combinație de emoție pură, nostalgie și speranță. Cu ajutorul doamnei profesoare Anca Radu, care m-a ajutat să traduc poezia și a trimis-o la un concurs, am putut obține Premiul Special. Când am aflat, inima mi s-a umplut de mândrie și recunoștință. Gândul că mesajul meu a trecut granițele limbii și a atins suflete necunoscute m-a emoționat profund. A fost un moment de confirmare, un vis împlinit, care mi-a dat încredere să continui să scriu și să împărtășesc lumii gândurile mele.

Vive Noël

*Noël, fête unique,
Cadeaux et musique.*

*Noël, jour férié,
Famille et plats régals.*

*Ce jour à part,
Magie éblouissante,
Jamais visible,
Mais séduisante.*

*Le sapin inoubliable,
Brillant comme une étoile changeable,
Ses branches vertes aux boules dorées,
Douce souvenir impardonnable.*

*La neige qui tombe du ciel,
Les luges glissant avec rapidité,
Des bonhommes de neige maquillés et habillés,
Ce rêve annonce le Noël.*

*Enfants, parents et grands-parents,
Toute la famille se réunissant,
Pour recevoir la belle nouvelle :
Jésus est né, Joyeux Noël!*

Limba engleză - drumul către cunoaștere

Mara Scarlat, clasa a VIII-a E

Prof. îndrumător: Daniela Velicescu

Examenul Cambridge este un test de limba engleză recunoscut internațional, organizat de Cambridge Assessment English, parte a Universității Cambridge. Școala noastră face parte din puținele școli care organizează acest examen, luând parte la coordonarea acestuia de peste un deceniu. Prin desfășurarea examenului Cambridge, Școala „Traian” le oferă copiilor de

toate vârstele șansa de a certifica cunoștințele de engleză, oferindu-le încredere că orice poate fi realizat prin muncă și perseverență.

Examenul Cambridge constă în trei probe: Reading& Writing, Listening și Speaking, iar fiecare dintre acestea aprofundează câte o latură a limbii engleze. În anul școlar 2023-2024, au participat 165 de elevi, dintre care 90 au participat la YLE, iar 75 la KET sau PET. În final, toți au obținut rezultate excelente, însă pe lângă acestea, copiii au avut parte de o experiență unică, deoarece doamnele profesoare au fost foarte implicate și i-au îndrumat și încurajat pe aceștia, iar școala a devenit un drum al cunoașterii prin oportunitatea pe care a oferit-o tuturor elevilor. Pe lângă examenul Cambridge, copiii pot participa și la alte concursuri precum Olimpiada de Engleză, Speak Out și Drama Wonderland. Fiecare dintre aceste competiții îi îndeamnă pe copiii să viseze, să creadă și să muncească pentru ceea ce-și doresc, iar elevii școlii „Traian” au dovedit, prin premiile obținute, că pot depăși orice obstacol prin determinare și creativitate.

Copiii au șansa de a participa și anul acesta atât la examenul Cambridge, cât și la celelalte concursuri. Acestea le oferă elevilor șansa de a descoperi frumusețea limbii engleze, de a-și dezvolta abilitățile de comunicare, de a învăța să aibă încredere în ei înșiși. Școala „Traian” le clădește copiilor un drum către succes, dar alegerea de a-l urma le aparține. Eu vă sfătuiesc să participați la cât mai multe dintre aceste concursuri, deoarece ele sunt poarta către cunoaștere și, indiferent de rezultatul pe care-l veți obține, nu veți avea nimic de pierdut.

Speak Out

Raisa Ciolacu, clasa a VIII-a E

Prof. îndrumător: Daniela Velicescu

Participarea la etapa națională a concursului „Speak Out” a fost o experiență intensă, plină de emoții contradictorii. Pe de o parte, m-am simțit mândră și recunoscătoare pentru tot efortul depus, pentru fiecare oră de muncă și pentru fiecare moment de incertitudine pe care l-am depășit. A fi acolo, alături de cei mai buni din țară, a fost o confirmare a progresului meu și a pasiunii mele pentru ceea ce fac. În același timp, a fost și o provocare uriașă – am simțit presiunea competiției, dar și bucuria de a învăța din fiecare experiență nouă. Câștigarea mențiunii a venit cu un amestec de satisfacție și, poate, un strop de regret. Este o realizare importantă, o dovadă că munca mea a fost apreciată și recunoscută, dar există mereu acea întrebare: „Ce aș fi putut face mai bine?” Totuși, mai presus de orice, acest rezultat mă motivează să continui, să îmi depășesc limitele și să mă pregătesc și mai bine pentru viitor. Am plecat de acolo cu lecții valoroase, prieteni noi și o dorință și mai puternică de a evolua.

Lucrarea premiată prezintă povestea unei călătorești în timp dintr-un viitor distopic, care reușește să evadeze dintr-un laborator unde era supusă unor experimente. Ea aduce un avertisment disperat despre viitorul muzicii, dezvăluind că aceasta nu va mai fi văzută ca o sursă de frumusețe și emoție, ci ca o armă de control asupra umanității. Prin cuvintele ei, aflăm că muzica are o esență atemporală, capabilă să unească suflete și să vindece rănilor omenirii, dar în viitor, adevărata sa putere este suprimată și transformată într-un instrument de manipulare.

The Forbidden Symphony of the Future

I've escaped.. Listen here, I don't have much time. They've been keeping me in the laboratory, doing experiments on me, my name is Raisa, I come from the future and I have traveled through time to share with you a discovery that will revolutionize your understanding of music. They thought no one would figure it out but, here I am .. alive, I think, mostly. You see, in the future, I've unlocked the secrets of music's timeless essence. I've delved into the very fabric of sound, uncovering its profound influence on the human experience.

What do you mean what does the future hold for music? Do they not teach you anything at school this century? There's no time for such questions! Ugh, in the future, music becomes not just a form of entertainment, but a tool for healing, connection, and enlightenment. We harness its power to bridge divides, unite cultures, and elevate humanity to new heights of understanding and empathy, at least that's what they promised, AH how could've I been such a fool and believe all this nonsense?! Anyways, music, is not merely an arrangement of notes and rhythms. It transcends the boundaries of time and space, resonating with the very essence of existence itself. H-how can music transcend time? Oh dear Lord! Ah, that's the beauty of it. Through my travels, I've witnessed how music evolves and adapts across the ages, yet it retains its core essence — a universal language that speaks to the soul.

They will say let's leave old music to the past, let there be evolution over evolution, but I implore you, cherish the music of your time. Let it be a guiding light through the trials and tribulations of life. For in music, we find solace, inspiration, and the eternal promise of harmony. DONT, UNDER NO CIRCUMSTANCES, WHATSOEVER, TRUST THEM AND DONT. LET THEM. PLANT. THE CHIP. That's how they will control you, manipulate you and many other worse, worse things.

I, myself don't think I have too much time left. If it happens for me to die, I beg you to do one thing and ONE thing only. There is but one thing in the world that does me good, it is music; but it is a good that others would call agony, in the distant future these wonderful sound waves that you hear all around you are considered pure and utter agony, that's how bad and how much they lie to us, to you all.. I wish I might hear ten times a day that air which tears me in pieces and brings back to me with ecstasy all that I regret.

Is it any weakness to be wrought on by exquisite music? To feel it's marvellous harmonies searching the subtlest windings of your soul, the delicate fibres of life where no memory can penetrate, and binding together your whole being, past and present, in one unspeakable vibration? Now, before I go, remember, you didn't see no one, nor meet, nor hear, nor help, AND DON'T. GET. THE CHIP. PLANTED. IN YOURSELF. Oh no, they're here, they've found me, I won't be able to escape, I can't run anymore, I'm, I'm..

Zbor infinit (Online) = ISSN 2559 - 0324

ISSN-L 2559 - 0324

Pagina Revistei: www.scoala-traian.ro/revista-scolii/

Editor: Școala Gimnazială "Traian" Craiova

Str. Principatele Unite, Nr. 7, Craiova, Dolj, 200138

Telefon/Fax: 0251599561

E-mail: contact@scoala-traian.ro

Facebook.com/scoalatraiancv

